

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 39 (138)

• 28 вересня — 4 жовтня 2005 року • Ціна договірна

АНОНС *номера*

ТЕМА

Майдан: друга спроба?

РАКУРС

Хабарництво у ВНЗ

ГОСТРА ТЕМА

**Проект «Кримська
Каліфорнія»**

ЗВОРОТНИЙ ЗВ'ЯЗОК

**Людам
потрібна
правда**

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

**Вечір пам'яті
Білаша у МАУП**

СПОРТ

**Український
мушкетер мріє
про «золото»**

☒ **Філії МАУП**

Подвійним святом став День знань для студентів, викладачів і працівників Кіровоградського інституту ім. Святого Миколая Міжрегіональної Академії управління персоналом. Студентів порадували відкриттям нового корпусу і привітали з першим ювілеєм — п'ять років від дня заснування інституту.

Починалася історія вищого навчального закладу з невеликого відділення МАУП, яке згодом було реорганізовано у філію. За п'ять років філія стала потужним навчальним закладом, здобула новий статус. Тепер це Кірово-

градський інститут ім. Святого Миколая МАУП, в якому навчається близько 1500 студентів денної і заочної форми навчання. Вихованці здобувають освіту за спеціальностями: «Економіка і підприємництво», «Соціологія», «Право», «Менеджмент» і «Психологія». Підготувало керівництво Інституту і нововведення. Зокрема цього року в Кіровоградському інституті запроваджено кілька нових спеціальностей і спеціалізацій, почне роботу військова кафедра, відкривається автошкола.

(Закінчення на 14-й стор.)

Минулого тижня в Україні зчинився черговий скандал, який мав всі підстави стати новиною № 1 не лише в «помаранчевій країні». В інтернеті було оприлюднено електронний лист українсько-ізраїльського бізнесмена І. Коломойського до одіозного російсько-ізраїльсько-британського ділка Б. Березовського. Цинічний зміст послання не міг не шокувати: єврейські олігархи обговорювали план дестабілізації внутрішньополітичної ситуації в Україні, що вже вкотре могло поставити українців на межу громадянського протистояння, а можливо, і кровопролиття. Реально оцінюючи загрозу, низка українських організацій звернулася до Президента України та голови Служби безпеки України з вимогою негайної реакції на повідомлення, вжиття невідкладних заходів з недопущення реалізації злочинного сценарію.

Однак телеканали та інші ЗМІ, куди була спрямована заява, організовано зігнували право українців на отримання повної та об'єктивної інформації. Натомість підконтрольні єврейським олігархам медіа широко «пропіарили» інше — так званий з'їзд-конференцію «Об'єднаймо Україну», за якою стирчать вуха СДПУ(О), і де речник «партії бундівського типу» Леонід Кравчук пригрозив можливістю масових акцій громадської непокорі. Водночас ті ж телеканали розповсюдили сюжети про прем'єру в Москві скандального фільму

«Юля», де в головних ролях особи, схожі на колишнього прем'єр-міністра України Юлію Тимошенко та президента Грузії Михайла Саакашвілі і замовники якого, за словами Ю. Тимошенко, перебувають в Україні. Не зайве нагадати, що і «офіційний» натхненник «шедевр» депутат Держдуми Росії від партії Жириновського Олексій Митрофанов, за оцінками багатьох, належить до просіоністського лобі в російському парламенті. Українська влада замість того, щоб дати відсіч провокаціям, займається перерозподілом крісел. Понад те: Президент Ющенко підписав своєрідний пакт із своїм колишнім суперником Януковичем, таким чином витягнувши останнього з політичного небуття і, даруючи за різкість, плюнувши в обличчя тим, хто, власне, і обрав його Президентом. Тож навіть було заявлено під час виборів про «злочинну владу, махінації і фальсифікації», при цьому поділивши країну на «блакитну» й «помаранчеву» частини? Запитування риторичне... Однак складеться враження, що українці знову стали пішаками у великій грі поза їхніми спинами.

Тим паче, що події останніх днів промовисто свідчать про реальність згаданого «Листа Коломойського Березовському» і про те, що їхній сценарій пробують-таки реалізувати.

Продовження теми — на 3-й стор.

**Кіровоградському
інституту МАУП —
п'ять років**

✓ **Новий уряд****ПРЕЗИДЕНТ ПРИЗНАЧИВ
11 МІНІСТРІВ ПОПЕРЕДНЬОГО УРЯДУ**

Коли номер «Персоналу Плюс» готувався до друку, остаточних відомостей щодо складу нового уряду не було. Однак інформ-агенції повідомили про деякі нові призначення в Кабміні, радше — пере-призначення, позаяк йдеться про міністрів попереднього уряду.

Отже, Президент України Віктор Ющенко призначив **Романа Безсмертного** та **В'ячеслава Кириленка** віце-прем'єр-міністрами, звільнивши останнього з посади міністра праці та соціальної політики України.

Міністром внутрішніх справ перепризначено **Юрія Луценка**.

Міністр закордонних справ, як і раніше — **Борис Тарасюк**, **Павло Ігнатенко** — міністр охорони навколишнього середовища, **Станіслав Ніколаєнко** — міністр освіти і науки. **Володимира Шандру** знову призначено міністром промислової політики.

Аграрне міністерство очолюватиме і надалі **Олександр Баранівський**. **Віктор Тополов** керуватиме Міністерством вугільної промисловості, а

Юрій Павленко — Міністерством у справах сім'ї, молоді та спорту.

Івана Плачкова призначено міністром палива та енергетики, а **Віктора Балого** — міністром з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи. Іншим указом Віктора Балого звільнено з посади голови Закарпатської облдержадміністрації.

Крім того, Президент звільнив **Давида Жванію** з посади міністра з питань надзвичайних ситуацій.

✓ **Овва!****БАКАЙ НЕ
ЗЛОДІЙ, А
«МИТЕЦЬ»?**

Російське громадянство колишньому керівнику держуправління справами Ігорю Бакаю присвоєно указом президента Росії Володимира Путіна за видатний внесок у науку й мистецтво. Про це заявив в.о. міністра внутрішніх справ Юрій Луценко.

«Я сказав, якщо вже так важливо було указом президента присвоювати громадянство одному з діячів мистецтва, науки й творчості, як називається указ президента Російської Федерації, надавати йому російське громадянство за видатний внесок у науку, мистецтво й творчість, то це право Росії», — сказав Луценко.

«Я своєю чергою теж роблю внесок — привіз сто томів кримінальної справи на 370 із лишком мільйонів гривень збитку», — додав він.

За його словами, за два тижні до того, як Бакаю за-тримали і потім відпустили у Москві, МВС України отримало офіційну інформацію від МВС Росії про те, що він не є громадянином Росії.

Луценко також повідомив, що хоча Бакаю і отримав російське громадянство, проте він не пройшов процедуру позбавлення українського громадянства, тобто нині колишній керівник держуправління справами — громадянин двох країн.

«До речі, громадянин Бакаю має право бути засудженим на території держави, де його підозрюють у скоєнні злочинів, або на території держави, громадянином якої він є», — зазначив Луценко й запросив Бакаю приїхати в Україну для з'ясування істини в суді.

Луценко також обвинуватив у заступництві Бакаю колишнього президента України Леоніда Кучму.

«Пан Кучма створив можливість таким шахраям розкрадати державу», — сказав в.о. міністра.

✓ **Ну й ну!****Давид Жванія:****«ДЛЯ НАС ЮЩЕНКО — НІХТО...»**

Російський бізнесмен Борис Березовський заявляє про повну підконтрольність Президенту Віктору Ющенка Давиду Жванії й екс-секретарю Ради національної безпеки та оборони Петру Порошенку. Про це він заявив в інтерв'ю журналу «Корреспондент» і «Власть денег».

Березовський зазначив, що 2004 року, в розпал президентської кампанії в Україні, до нього в Лондон приїжджав Жванія.

✓ **Позиція****Микола Томенко:****«ПОВЕРТАЄМОСЯ
ДО КРАЇНИ КУЧМИ?»**

Екс-віце-прем'єр з гуманітарних питань Микола Томенко на прес-конференції заявив:

«За моєю інформацією, сьогодні відбувається системне знищення доказів корупції в діяльності нинішніх високопосадовців». Щоправда, він не уточнив, хто саме і де знищує ці докази.

«Те, що відбувається сьогодні, — це намагання зам'яти або ліквідувати корупційний скандал, повернутися до старої краї-

ни Кучми, тому що в країні Кучми найбільшим «корупціонером» була Юлія Тимошенко, — зазначив Томенко. — Я не здивуюсь, якщо сьогодні проти всіх, хто говорив про політичну корупцію — Зінченка, Томенка, — відкривають кримінальні справи». Екс-віце-прем'єр з гуманітарних питань зазначив, що в Україні «справа

Тимошенко буде актуальною до завершення парламентських виборів».

Олег Тягнибок:**«МЕМОРАНДУМ
«ЮЩЕНКА — ЯНУКОВИЧА»****— це зрада тих людей, які****відстоювали свій вибір на Майдані»**

Голова Всеукраїнського об'єднання «Свобода», народний депутат України Олег Тягнибок, перебува-

передвиборний слоган. Через рік після подій на Майдані влада зізналася, що тюрми так і не поба-

ючи на Дніпропетровщині, взяв участь у пікетуванні Царичанського районного суду Дніпропетровської області, ініційованому за фактом зв'язного побиття українця чужинською мафією.

На прохан-ня журналістів прокоментувати Меморандум порозуміння між владою та опозицією Олег Тягнибок зазначив: «Гірко про це говорити, але всі ми стаємо свідками того, як Помаранчева революція завершується «помаранчевою» капітуляцією. Пакт про капітуляцію вже підписано — це меморандум «Ющенка — Януковича». Маленькому українцеві чітко дали зрозуміти, що гасло «Бандитам — тюрми!» — це лише використаний

найнебезпечнішою, на наш погляд, є домовленість про амністію фальсифікаторів виборів. По суті — це зрада тих людей, які відстоювали свій вибір на Майдані, протестуючи саме проти фальсифікації. Амністія фальсифікаторів виборів-2004 — це ліцензія на злочинні дії на виборах-2006. Очевидно, нова-стара влада потребує перевічених «фахівців» також і у цій ганебній практиці».

✓ **Свідчення****РОСІЯНИ ТИМОШЕНКО ВЖЕ НЕ ШУКАЮТЬ**

Після довготривалих ігор у «котика і мишку» Юлія Тимошенко нарешті дала свідчення Головному військовій прокуратурі Російської Федерації, після

чого було оголошено, що віднині припинено її міжнародний розшук. Досягнено також домовленості, що Юлія Володимирівна й надалі з'являти-

меться до Головної військової прокуратури для проведення слідчих дій.

✓ **«Снівбесіда»****ЛУЦЕНКО ЗАПРОШУЄ
НА «ЧАЮВАННЯ»**

Після неодноразового запрошення на «чашку чаю» до правоохоронних органів український олігарх Ринат Ахметов таки прибув до Міністерства внутрішніх справ України. За повідомленням Департаменту зв'язків із громадськістю МВС України, «Ахметов зустрівся з міністром внутрішніх справ України Юрієм Луценком, а також працівниками Департаменту карного розшуку МВС України. Під час цих зустрічей Ринат Ахметов дав вичерпні відповіді на всі запитання представників МВС України». Утім, які саме запитання йому задавали і які відповіді на них отримали, не вказується. Проте стало відомо, що Ринат Ахметов знову перебуває поза межами України.

А тим часом у Міністерстві внутрішніх справ чекають на іншого не менш відомого гостя — колишнього голову адміністрації Президента України Віктора Медведчука. У Департаменті державної служби боротьби з економічною злочинністю МВС України хочуть отримати пояснення з приводу присвоєння окремим грома-

дянам високих державних нагород.

Так, 21 жовтня минулого року звання Герой України було присвоєно колишньому голові правління Держслужби автомобільних доріг України Вужинському за здачу в експлуатацію автодороги «Київ — Одеса».

Як зазначається у повідомленні Департаменту зв'язків із громадськістю МВС України, «нині міліцією встановлено причетність посадовців Держслужби автомобільних доріг до розкрадання (у тому числі під час цього будівництва) близько 200 млн гривень».

«Поставлено міліцією під сумнів і законність будівництва бази ФК «Динамо» у Воловецькому районі Закарпатської області, генеральним підрядником якого було підприємство «Гарант» Львівського товариства глухих, яке очолював Вужинський до призначення на посаду голови Держслужби автомобільних доріг», — йдеться у повідомленні.

Медведчуку також доведеться дати пояснення щодо обставин заснуван-

ня акціонерного товариства «Національний інвестиційний фонд «Омета XXI століття» і ЗАТ «Український промислово-фінансовий концерн «Славутич», засновник яких — офшорна компанія «Н'юпорт менеджмент», зокрема правомірності перерахування за кордон величезних доходів зазначених підприємств від нібито іноземної інвестиційної діяльності в Україні.

Тим часом, колишнього прем'єр-міністра Віктора Януковича хочуть бачити в Генпрокуратурі України. «Мені знову надійшла повістка в Генпрокуратуру. Я як чесний і законослухняний громадянин, звичайно, піду. Проте владі що, робити більше нічого?», — сказав Янукович, не уточнивши, в якій справі його викликали.

Раніше Януковича викликали до Управління боротьби з організованою злочинністю МВС, аби допитати у кримінальній справі за фактом незаконного виділення майже 5 млн гривень із держбюджету аеропортів «Донецьк» на закупівлю технічних засобів.

За повідомленнями інформагенцій

✓ «Підкилимні ігри»

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКОЛОТ?

**Коломойский
пишет**

Березовському

Електронне письмо, отправленное 14 сентября 2005 года из Женевы в Лондон человеком, напоминающим украинско-израильского бизнесмена Игоря Коломойского («Игорь»), человеку, напоминающему бывшего российского бизнесмена Бориса Березовского («Боренька»)

Вниманию: Борис Березовский

Дата: 2005.09.14

Боренька дорогой!

На твой вопрос — ШБ [«шилом бритый»?]¹ сопротивляться долго не сможет. Он в полном неадекват. Порох и Третьяк тоже. Безсмертный — пустое место даже если будет секретарем РНБО. Рыбачук и Червонец это вообще несерьезно. Они разгублены напрочь. Биться из них может толь-

ко Порох, но он ни при делах сейчас. Силовики его не послушают, человека без должности, которого ненавидит вся страна. Безсмертного силовики ни в грош не ставят. Радченко, если придет на РНБО, вмешиваться не станет.

Совет ждть до выборов безумный. Благоприятная сейчас! Ситуация как никогда. Потом мы будем терять инициативу. Януковичи и Медведчук сейчас с нами. А х...р знает, что они будут делать через полгода. Без них будет гораздо труднее.

Напоминаю последовательность.

1. Бурят² получает 206 максимум. Это п...ц. Особенно после 373 Юлиных. Сразу говорим, что парламент больше не поддерживает президента, единой власти больше нет.

2. Голосов за начало импичмента сейчас 220 твердых плюс 55-59 ко-

леблющихся. Колемблующихся добиваем деньгами. Начинаем процедуру не позже 25.09. Оригинал всех п/п³ нужны очень, а не только тех, которые сейчас. С. В. С. говорили, фильм добиваем в эти дни. Медведчук договаривается, чтобы показали по ОРТ (или России). Не позже 30. Ты про фильм ничего не знаешь, иначе сорвется. Он родственник Путина [?], не забывай.

3. С Верх. Судом все почти решено. 8 — уже за. Малайренко⁴ согласен со всеми потрохами. Иск — 100 депутатов не позже 2-3 числа, тут же после фильма. Макароныч⁵ пытается бл...ть, но Медведчук берет его полностью на себя. Это не наша работа.

4. Как только В. Суд берет к рассмотрению — делаем обращение 250, лучше 270 депутатов, чтобы ШБ немедленно подал в отставку. Он, конечно, отвечает какую-то х...ню

про конституционное поле и пр. Тут мы и выводим людей. У Влада⁶ все готово. Палатки, матрасы, лозунги — все в наличии. Выводим под флагом «Поры». Это п...ц. ШБ не сможет ничего возразить.

5. 15 дней по 50 тыс. ШБ не выдержит. Мы готовы на 30. Ты помнишь, что его уход не нужен. Нужен коалиционный уряд (Ю.)⁷ плюс полпреформа немедленно. Януковичам обещано 5 портфелей включая Минтранс без связи — если блядут пинают на себя. Связь как договорились. Медведчук с нами до конца, ШБ ненавидит. Ты ошибаешься, он не трус совсем, в отличие от Янука.

Цифры напоминаю.
1. 30 000 * 60 = 1 800 000.
2. Еще 50 * 50 000 = 2 500 000.
3. 8 * 1 + 4 000 000 (Малайренко) = 12 000 000.
4. —.

5. Примерно 100 000 в день. 2 000 000, максимум 2 500 000. Владу обещано гонорар 3 000 000, но это по факту, сейчас не включаем.

6. Подпитка наших СМИ = всего 1 500 000 на время до 10.10 примерно. Плюс 300 000 — фильмы.

7. Симон⁸ всего = 8 000 000. Уже внес половину из моей доли. Пишет клятвом. Счастлив.

8. Уже закуплено всей Байды — 790 000. Отчет у Миши⁹.

Всего порядка 28 500 000-30 000 000. Без Макароныча, с которым разбирается Медведчук.

Если ты идешь, надо 15 000 000 в течение 5 дней. Счета Миша передаст. Или я сам на след. неделе.

Не забывай, мой залог — 40 по самым скромным подсчетам. Б/п.

Не слушай дол...ов. Сейчас или никогда. Целую, Игорь.

3.б. **Надо увидаться на след. неделе оптимально Израиль, а не Лондон. Договоримся через Мишу или Диму¹⁰.**

И еще. Мы все категорически против участия Зинченко. Он п...рас и

д...еб. Но Ю. его тащит. Надо, что бы ты с ней поговорил. Или Дима — от твоего имени, а не моего.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Цей лист потрапив на наш сайт без підпису, але питання, які в ньому розглядаються, жакливі за своїми можливими наслідками. Сценарій дуже і дуже ймовірний. Просимо СБУ, МВС, Генпрокуратуру, всіх українських правоохоронців негайно перевірити подані в цьому листі факти та терміново вжити всі необхідні заходи для затримання злочинців, які готують державний переворот. Україна в небезпеці!

¹ Віктор Ющенко.

² Юрій Єхануров.

³ «платіжні доручення».

⁴ Голова Верховного Суду України.

⁵ Леонід Кравчук.

⁶ Владислав Касків?

⁷ Юлія Тимошенко.

⁸ Петро Симоненко.

⁹ Михайло Бродський?

¹⁰ Дмитро Табачник?

**За матеріалами
інтернет-сайту
Антинаклепницької
Ліги України
www.mignews.org.ua**

✓ Офіційно

«ЗАХИСТИМО УКРАЇНУ І УКРАЇНА ВРЯТУЄ НАС»

**Президентів
України В.ЮЩЕНКУ**

**Копія: Голови Служби
безпеки України
І.ДРІЖЧАНУ**

**ЗАЯВА
щодо листа
Коломойського
Березовському**

Електронні ЗМІ поширюють текст «листа Коломойського — Березовському», де йдеться про підготовку цими єврейськими олігархами державного перевороту. Аналіз політичної ситуації в Україні вказує на дуже ймовірну можливість розвитку саме таких подій, за якими стоїть міжнародне організоване єврейство, про небезпечність якого керівництво України багато разів попереджало. З огляду на можливість державного заклоту в формі антиконституційного перевороту вимагаємо негайно затримки до повного з'ясування всіх обставин:

— І.Коломойського та О.Дубілета — керівників «Групи Приват», тісно пов'язаної з міжнародною юдо-нацистською сектою «Хабар»;

— Ю.Тимошенко — колишнього Прем'єр-міністра, партію якої «Батьківщина» фінансує саме «група Приват»;

— колишніх секретаря РНБО П.Порошенка, віцепрем'єра Р.Безсмертного, першого помічника Президента України О.Третьякова, підозрюваних у зв'язках з міжнародним злочинцем Б.Березовським;

— міністра транспорту Є.Червоненка, пов'язаного з кримінальним злочинцем В.Рабиновичем і «Хабаром», та міністра з надзвичайних ситуацій Д.Жваїню;

— В.Медведчука — керівника СДПУ(О) та В.Януковича — керівника «Регіонів України», які вже були задіяні в організації фальсифікації президентських виборів 2004 р. та роздмухуванні громадянської війни;

— Л.Кравчука — колишнього президента України, тісно пов'язаного з Медведчуком та Януковичем;

— В.Малайренка — голову Верховного Суду України, також пов'язаного з Медведчуком та Януковичем;

— В.Касків — радника Президента України, керівника однієї з гілок «Пори», пов'язаної з сіоністсько-американськими колами;

— П.Симоненка — керівника Компартії, який давно вже провадить відверто антиукраїнську політику;

— М.Бродського — колишнього радника Прем'єр-міністра Тимошенко, який тісно пов'язаний з Березовським;

— Д.Табачника — колишнього віцепрем'єра, пов'язаного, за повідомленнями ЗМІ, з єврейською мафією;

— Л.Кучму — колишнього президента України, багаторічного поплічника Медведчука, Суркіса, Табачника, Януковича;

— О.Зінченка — відомого ренегата та цілком можливо — провокатора у справі державного заклоту.

Крім того, вважаємо за

необхідне затримати також:

— В.Рабиновича — керівника «Всеукраїнського єврейського конгресу», відомого численними політичними провокаціями проти України, та рабина цієї хабарської структури М.Асмана;

— керівників єврейської федерації С.Максимова — голову правління ВАБанку; Є.Звягільського — колишнього в.о. прем'єр-міністра України, Б.Дейча — голову Верховної Ради Криму, В.Пінчука — зятя Кучми, Г.Суркіса — поплічника Медведчука, які представляють організоване єврейство в Україні і підозрюються в багатьох кримінальних злочинах та зв'язках з міжнародною єврейською мафією;

— Г.Селецького (можливо, псевдонім) — керівника сайту «Інтернет-репортер», який пов'язує із соціалістами Й.Вінським і М.Рудковським. Саме там уперше з'явилися копії «платіжок» Березовського;

— Г.Москаля — заступника міністра внутрішніх справ Ю.Луценка та В.Вороніна — в.о. голови Держжорнацу, які є загальновідомими співниками організаторів антиукраїнських політичних провокацій.

Пане Президенте! Сама можливість розмов про державний переворот з'явилася тільки завдяки вашій нерішучості і вашому неукраїнському, переважно єврейському оточенню. Вас обрали українці, яких ви одразу після перемоги забули. Ви погано керуєте нашою Державою, дуже погано володієте кадровою політикою, надто багато часу приділяєте численним і

різним єврейським організаціям. Саме після останньої зустрічі з керівниками єврейських організацій США ви підписали зрадницький за своєю сутністю меморандум з Януковичем, яким маніпулюють єврейські діячі на кшталт Пінчука, Коломойського, Табачника, Медведчука, Суркіса і таких, як вони. Ви втрачаєте владу, пане Президенте, а разом з цим втрачається наша загальна перемога в Українській Національній революції 2004 року. За вашою спиною готується державний заклот на зразок єврейсько-більшовицького перевороту 1917 року, в результаті якого Україна втратить понад 20 мільйонів свого населення. Нової етнічної катастрофи українство просто не витримає! Тому пропонуємо вам, пане Президенте, доки не пізно, рішуче провести такі дії:

— затримати через СБУ всіх підозрюваних у підготовці державного заклоту та розпочати відкритий судовий процес;

— оголосити в Україні надзвичайний стан і розпустити парламент, оскільки він є відверто антинародним і його очолюють антиукраїнські діячі В.Литвин і А.Мартинюк;

— сформувати новий уряд виключно з українських патріотів, відомих національних кадрів, які є носіями української національної ідеї;

— привести армію, внутрішні війська, прикордонників, інші силові відомства в повну бойову готовність;

— припинити діяльність телеканалів та інших ЗМІ, що належать усім

відомим єврейсько-олігархічним грабіжникам до повного з'ясування умов їхнього придбання;

— оголосити позачергові парламентські вибори та забезпечити його формування національно свідомими політичними силами;

— заборонити запровадження «політичної реформи» Кучми — Медведчука — Мороза до обрання нового парламенту, оскільки її реалізація є прямим шляхом до встановлення антинародної диктатури.

Після цього, пане Президенте, можете йти у відставку, але тільки після виконання своїх прямих обов'язків — збереження конституційного ладу. Нині тільки від вас особисто залежить можливість або неможливість громадянської війни в Україні. Ми вимагаємо від вас зробити все належне, аби цього не сталося!

Водночас звертаємося до членів патріотичних українських партій і громадських організацій, офіцерів армії, інших силових структур, українських козаків і всіх національно свідомих громадян України:

— гуртуйтеся навколо місцевих осередків Народного руху України, ВО «Свобода», Конгресу українських націоналістів, Української народної партії, партії «Собор», Української Консервативної партії та інших патріотичних організацій і вимагайте від їхніх керівників створення єдиного національного фронту опору антиукраїнським силам.

Заклот організовано єврейства в Україні не пройде! Разом ми не дамо

повторитися єврейсько-більшовицькому перевороту 1917 року! Разом нас майже 50 мільйонів вільних людей і на нас з надією дивляться сотні поколінь наших попередників і наступників! Захистимо Україну, і Україна врятує всіх нас! До перемоги!

**Голова Української
Консервативної партії
Г.ЩОКІН**

**Генеральний секретар
ВГПО «Український
вибір»
М.ДРОБНОХОД**

**Президент ВГО
«Антинаклепницька
Ліга України», заслужений
діяч науки і техніки України
М.СЕНЧЕНКО**

**Голова Конфедерації
недержавних вищих закладів освіти
України, заслужений
працівник освіти
України
М.ГОЛОВАТИЙ**

**Голова Федерації
патріотичних видань
України, професор
В.ЯРЕМЕНКО**

**Президент ГО
«Антинаклепницька
Ліга» (м. Київ)
Ю.БОНДАР**

**Федерація юристів
Києва
В.КОРОТКІН**

**Верховний отаман
Азово-Чорноморського
козацького війська
В.КАЛЕНЯК**

**Отаман Подільського
полку Характерного
Козацтва України
В.КУРОВСЬКИЙ**

**Гетьман Всеукраїнської
громадської організації
«Звисяса громада українських
козаків» Є.ПЕТРЕНКО**

**Демократичне
об'єднання «Українська
Національна Рада»
Ю.ПАЛЬЧУКОВСЬКИЙ**

Події початку вересня цього року за усієї їхньої унікальності видалися однак і не несподіваними, і не випадковими. Навпаки — вони абсолютно закономірні. Їх аж ніяк не слід обмежувати лишень відставкою тринадцятого за п'ятнадцять років незалежності уряду. Тобто ситуація потребує детальнішого аналізу і прогнозу за умови, що такий аналіз був би максимально позасуб'єктивний, неупереджений з огляду на інтереси не когось персонально, а українства загалом, яке, незалежно від симпатій і симпатиків, інтересів і потреб у цій ситуації, має ставити питання так: за що боролися і що маємо. Адже той вотум народної довіри, який громадяни надали своїм національним лідерам після Помаранчевої революції, важко порівнювати з вотумами довіри першим двом президентам, тринадцятим прем'єрам чи декільком скликанням Верховної Ради.

Оскільки у попередньому числі «Персоналу Плюс» вміщено достатньо глибокий і ґрунтовний аналіз, особливо щодо персоналістичних інтересів і мети окремих політиків, зроблений Г.Шокінім, поговоримо про політичну ситуацію в Україні в іншому аспекті.

Передусім хочу сказати, що Президент України, сформовані ним владні структури (уряд, місцеві адміністрації), політики та державні діячі, які їх очолили, виявилися неспроможними, нездатними реалізувати волевиявлення народу — неспроможні як громадяни, управлінці-професіонали, патріоти України і як команда однодумців (як вони себе декларували під час Помаранчевої революції), для яких національний інтерес має бути важливішим за вузькоіндивідуальні чи корпоративні інтереси.

Зрозуміло, вектор уваги громадян усілякими зусиллями, в тому числі Президентом і його оточенням, буде тепер все помітніше зміщуватися в бік міжособистісних симпатій і антипатій, звинувачень, порушення кримінальних справ (жодна з яких за великим рахунком у новітній Україні до сьогодні не закінчена, і жодного великого злочинця не покарано). І це вже існує у формі своєрідної війни компроматів.

Природно, що Президент України В.Ющенко виглядав і виглядає досить жалюгідно у своїх спробах пояснити, чому він відправив уряд у відставку. Якби він зробив це на початку, аргументуючи ситуацію не симпатіями й антипатіями політиків до нього самого і один до одного, не надмірним хизуванням своїх однодумців перед телекамерами, а за результатами соціально-економічної діяльності влади, умовами й особливостями життя громадян, станом внутрішньої і зовнішньої політики, можливо, йому й довелося б повірити. Однак цього не сталося, він до такого аналізу не був готовий.

Чому ж так сталося, що є отим наріжним каменем, який вкотре породжує ситуацію нестабільності, лише трохи за

різних дійових осіб і виконавців?

Упродовж усіх років розбудови незалежної Української держави гостро стоїть питання: чи маємо ми владу, спроможну не лишень декларувати, а й обстоювати, захищати і реалізувати національну ідею, національні інтереси? Поки що не мали і не маємо сьогодні. Бо коли б то було навпаки, то питання національної мови, культури, освіти, традицій, православної віри, пріоритетів титульної нації, її об'єктивних інтересів і очікувань не стояли б взагалі. Хіба для англійців є дискусійним питання англійської мови чи для іспанців — іспанської? Хіба ми не знаємо про досвід і практику врегулювання етносоціальних або конфесійних проблем у світі? Дискусії, врешті, не займає річ, проте однозначне вирішення цих та інших питань на користь більшості етносу, нації завжди було за державою, за її владою, за першими посадовими особами. Діалог культур, ідеологій також має забезпечити держава. Однак домінуючими, визначальними компонентами для таких національних держав, як Україна, були і залишаються національні цінності, національна ідея. Одягти вишиванку, відвідати Сорочинський ярмарок чи зліт бджолів — це не означає обстоювати і захищати національні інтереси. Захист національного інтересу спостерігається там, де нація, етнос мають доступ до власності, розпоряджаються національними багатствами, домінують у вищих органах влади, їхні інтереси, а не інтереси окремих національних меншин передусім захищаються і у власній країні, і далеко за її межами. Все інше — словоблуддя, пуста поза, навіть посміховисько над національними інтересами.

Звичайно найчутливішим барометром соціального самопочуття кожного з нас і усіх разом є життєвий комфорт: рівень, умови життя, задоволення потреб, соціальний захист і гарантії. Для цього, однак, треба мати і політичну волю, і певні економічні успіхи. Це знають і розуміють усі. Та біда в тому, що суттєвих економічних зрушень не досягли в країні доти, доки людина, рядовий працівник, буде пасивним учасником виробничого процесу, доки вона позбавлена контролю над власністю, економікою. Саме тому, що українські громадяни, виробники є абсолютно незахищеними, приватизація проводиться без них, кланово-корпоративні структури безконтрольно вивозять хліб, вугілля, метал, іншу сировину і продовольство за зелений чи ще якийсь кольоровий папір, що вагонами вкидається в Україну, як-то протягом десятків років чинять, і передусім США, з країнами третього світу. Такий прийом для пограбування — відпрацьований, надійний, ефективний.

Усі найгучніші соціально-економічні конфлікти, пов'язані з Криворіжсталлю, Нікопольським феросплавним заводом та ін., — не лише від того, що їх несправедливо приватизували. До

функціонування цих унікальних національних виробництв — гордості України — народ і нині фактично жодного стосунку немає. Отож є всі підстави вважати, що перехід до ринкових відносин в українському суспільстві здійснюється без належного наукового підходу, спонтанно, переважно методом проб і помилок. Жоден з дванадцяти урядів незалежної України не спромігся запропонувати програму соціально-економічних і політичних трансформацій, яка вирішила б комплексну проблему — зробити не вигідною пасивну участь звичайного громадянина у суспільно-економічному, політичному житті. Що для цього потрібно?

Суспільні трансформації у сучасній Україні мають чотири різні, але тісно взаємопов'язані виміри: соціально-економічний, політичний, моральний і духовний. Оскільки будь-якими діями людини завжди рухають ідеї, ідеали, то природно, що нині вирішальне значення має духовний вимір, адже молоді держави на кшталт України завжди розвиваються за рахунок національної аристократії. Тут, однак, треба констатувати, що при владі в Україні, особливо до відставки останнього уряду, перебувала «аристократія» далеко не титульної нації. У ситуації, коли фактично немає середнього класу, чітко визначених соціальних прошарків, подолати корупцію, стабілізувати економіку вкрай складно — ненаціональна «аристократія» завжди дбає про власні вузькогосподарські індивідуальні або корпоративні інтереси, їй не властиве національне відчуття Батьківщини, справжній націонал-патріотизм. Як зазначається в британській міжнародній доктрині, немає вічних ворогів і вічних друзів, а є національні інтереси. Лідерам не титульної української нації такі інтереси завжди були і є чужими. Доки люди в державі не усвідомлять, що вони — колективна сила (як було на Майдані), вони продовжуватимуть покладати надії на прихід нових, кращих керівників, національних лідерів. Вже було два президенти, більше десятка прем'єрів, півдесятка спікерів парламенту, а вождів обласного, міського, районного масштабу — тисячі. То в чому ж проблема? В тому, що, як і десятки років за комуністичної системи, національні лідери: а) фактично отримують владу не за волю народу, а призначаються; б) механізми підзвітності народу таких лідерів практично відсутні. З переходом на вибори за партійними списками обидві проблеми будуть зовсім загнані у глухий кут. Вихід один — демократизація управління українським суспільством через розвиток самоуправління та самоврядування. Тут не треба передусім прислухатися до, вибачте, не розумних ідей того ж Р.Безсмертного щодо адміністративної реформи. Україну вже багато разів різали і пересікали адміністративних країв — Сталін, Хрущов, комуністи московського та місцевого гатунку. Хіба не зрозуміло, що

колишня нарізка 25 областей була вчинена не для дотримання історичних особливостей, умов, специфіки життя українського етносу на конкретній території, за відповідних географічних, природних умов, як то є у нормальних країнах, а з єдиною метою — аби краще було тримати усіх у покорі, здійснювати партійне ке-

ного стану. Це посилить розвиток етносоціальної структури, інтенсифікує господарсько-економічну діяльність, властиву територіям споконвічно, унеможливить наявні міждержавні суперечності.

Нова система господарювання потребує посиленого розвитку головного суб'єкта управління суспільством — держави.

маційними центрами їхнього регулювання, прогносто-стратегічного орієнтування, соціального оздоровлення. Якби за такими потребами і розумінням нині в Україні врешті було сформовано передусім уряд, він обов'язково полишив би спроби здійснити якнайшвидшу, неупорядковану передачу власності у руки

МАЙДАН: ДРУГА СПРОБА?

рівництво. Задля того, до речі, було утворено додаткові області, щоби гнущезка центру була коротшою і міцнішою. Робилося все, аби пошматувати, розпорошити суб'єктності, змішати їх, не дати українству згуртуватися, об'єднатися. Про які ж нині штучні територіальні зміни може йти мова? Абсолютно логічно повернутися до об'єктивних природних поділів земель в Україні на Поділля, Наддніпрянщину, Слобожанщину та ін., як то було за козацької України. Це — не ностальгія за минулим, не національна шароварщина, а реальна природна проблема, бо тисячоліттями окремі субетнічні групи розвивалися у своєму природному середовищі, де сформували свої системи господарювання: сіяли пшеницю, вирощували овочі, займалися тваринництвом. Тож замість надуманих, більше того, вкрай загрозливих для існування таких субетнів адміністративних реформ, краще потрібно створити всі необхідні умови для відновлення природного етносоціального

Проте посилення її ролі треба шукати не в збільшенні контрольних зусиль (в галузі оподаткування, митної діяльності, приватизації та ін.), а в умінні максимально делегувати нові функції господарського регулювання своїм громадянам, територіям, союзам і асоціаціям, малим і середнім підприємствам. Треба зміцнювати матеріальну і фінансово-правову базу органів місцевого самоврядування. Це лежить на поверхні. Таку політику здійснюють навіть ті держави, де частка державної власності сягає 30 і більше відсотків. Здійснюють, бо чудово розуміють, що понад 70% запитів і потреб громадян реалізує за місцем проживання, на муніципальному рівні. Отже, проблема зовсім не в тому, щоб вкотре перекроїти області, райони, міста нашої держави. Нині Україні потрібна влада (президент, уряд, парламент, прокуратура), які б не лише брали на себе функції створення ринкової економіки, ринкових відносин, а й були б інтелектуально-інфор-

приватних осіб, творив би механізм цивілізованого користування власністю під контролем не так держави, як самих громадян. Сама собою власність без професійного, грамотного користування і розпорядження нею нічого не варта. У нашому ж суспільстві вперто культивуємо безперспективну ідею реприватизації, ніби від цього щось зміниться в господарюванні.

Коли ми визначаємо найнагальнішою проблемою сучасної України відтворення та формування нової етносоціальної структури суспільства, то беремо до уваги те, що: а) низи (робітники, працівники агропромислового комплексу) — національно орієнтовані і патріотично налаштовані, однак на формування національної державності мають надто малий вплив; б) по-справжньому національна еліта ще не сформувалася, а нинішня не є національною ні за етнічними походженнями, ні за переконаннями й діями. Така еліта відверто паразитує на народному тілі, чудово влаштуваючи «спектаклі» про без-

болісну реприватизацію для корпоративних, кланових структур і об'єднань власності. До цього перерозподілу, як показали події останнього року, мають пряий стосунок посадовці і діячі найвищого, загальнонаціонального масштабу, які відверто кепкують над народом, усіма нами, запрошуючи журналістів до своїх «важкою працею» збудованих осель, лазень, басейнів. У нас в Україні це називається демократією, зближенням з власним народом. Гірко і страшно.

Разом з означеними вище соціально-економічними проблемами гостро постає також проблема геополітичного вибору України. У зовнішній політиці основоположною, від якої інші є похідними, вважається проблема саме геополітичного європейського вибору. І тут, завдяки «професіоналу» міжнароднику О. Рибачуку, громадянам України настійливо диктують: чимдуж до Європи! Однак така уніфікація (єдині гроші, єдині кордони, єдиний уряд і ін.), окрім шкоди, нашої православної, винятково унікальної державі з власними, неповторними цінностями нічого не дасть. Скільки разів треба доводити, що будь-яка інтеграція (європейська, азійська, українсько-російська) може мати сенс лише тоді, коли ведеться пошук і відбудення розвиток культурного різноманіття, коли країни і народи зі своєю власною культурою протистоять глобальній духовній уніфікації, намаганням тих самих США збудувати однопольний світ, де панувала б масова, тобто американська культура. Якщо і прямувати у Європу, то хіба що задля того, аби якнайпотужніше задекларувати нашу тисячолітню культуру, відшукати шляхи подальшого зближення слов'янських народів на основі християнського православ'я, кращих моральних цінностей, властивих європейським слов'янським народам.

На сьогодні, однак, надто помітним є розчарування більшості людей діями нової влади, потуранням нею принципів і зобов'язань, проголошених на Майдані. Що в такій ситуації робити формальній владі й передусім Президенту? Перевести вогонь невдоволення на інші об'єкти? Для В. Ющенка найближчим оточенням є уряд. Проте нагального вирішення, як на нас, потребують такі основоположні питання національного державотворення.

По-перше, ідеологічні засади держави, її моделі. Такими засадами може бути лише український національний консерватизм, позаяк за усіх модифікацій демократія може бути лише трьома видами: ліберальна, плебісцитна і консервативна. Як надто давньому, унікальному етносу, який має поки що одну з наймолодших держав у світі, нам найкраще розвивати нашу національну державність на основі корінних особливостей української нації, що криються у культурі, традиціях, моралі, духовності. Задекларований у Консти-

туції України політичний плюралізм якщо не нісенітниця, то загрозлива помилка, яку давно потрібно виправити.

По-друге, організація народногосподарського комплексу в Україні має здійснюватися на засадах природовідповідності життю субетносів. Земельна, податкова, адміністративна реформи потрібні, але здійснюватися мають винятково після обговорення на всенародному референдумі.

По-третє, питання державного устрою — політична, адміністративна та інші реформи мають до цього безпосереднє відношення — це не питання Президента, Верховної Ради чи будь-якого іншого, це питання народу. А позаяк з народом в Україні вже давно влада не рахується і не радиться, то невідомо ким, можливо, тим самим Р. Безсмертним, проект закону про місцеве самоуправління повільно проштовхується. Вже й Конституційний Суд України визнав, що такий проект відповідає Конституції. Якщо Верховна Рада набере 300 голосів, то закон буде прийнятий. В інтересах кого: народу чи Президента? Ні того, ні того. Адже в першому випадку наявними будуть нерозбірливість і неузгодженість взаємин влади, адміністрації і Рад, а в другому — вплив Президента на регіони ще більше послабиться. Окрім посилення відцентрових рухів місцевих органів влади, зростання федералістських настроїв, ми нічого не отримаємо. Тоді логічно поставити запитання п'ятнадцятирічної давнини: то яку ж державу ми будемо — унітарну, федеративну чи ще якусь?

По-четверте, всі органи влади повинні мати пропорційне національне представництво етносів. Главою держави повинен бути представник найбільшого етносу, тобто, українець. І не треба звинувачувати автора у якогось шовінізмі, націоналізмі, іншому ізмі, бо важко уявити собі, що німецьку державу очолює не німець, або іспанську, не іспанець і т. ін. Законодавчий орган має бути двопалатний: у вищій палаті працюють представники усіх регіонів України, у нижчій — демократично обрані представники всього народу.

І останнє, об'єднавче, центральне: державотворчою нацією за повного рівноправ'я понад 130 національних меншин може і повинно бути українство. Воно має формувати державу, яка своєю чергою повинна дбати про зміцнення нації — мови, культури, традицій, інформаційного простору. Всі інші національні меншини — повноправні, рядові члени суспільства. Інакше національна держава не зможе існувати, обстоювати себе у світі, забезпечувати належні умови життя кожного громадянина.

Микола ГОЛОВАТИЙ,
доктор політичних наук, професор, перший віцепрезидент, ректор МАУП

✓ Погляд

МОВНІ ЧИННИКИ ФУНКЦІОНУВАННЯ СУЧАСНИХ «УКРАЇНСЬКИХ» ЗМІ

Я не проти російської, ідиш чи татарської — я за українську!

Ольго Порухити це питання спонукала відверта зневага до української мови у середовищі засобів масової інформації. Офіційно в Україні одна державна мова — українська, проте аналіз газет і журналів вказує на протилежне: їх кілька, та й переважає здебільшого російська. Багатом з нас відомий постулат, що ЗМІ — четверта влада в державі після законодавчої, виконавчої та судової, а взагалі таких влад ще більше. У найузагальненішому вигляді влада — це можливість одного суб'єкта суспільних відносин впливати на поведінку, думки та погляди іншого. Тож яким чином впливають русифіковані засоби масової інформації на свідомість тих самих мас?

Розглянемо ситуацію. Майже третина українських газет до 2004 року належала чи й тепер належить органам державної влади, 30 відсотків — журналістським колективам, більшість з яких за останні роки «приручила» владу. Лишень сорок відсотків газет контролюють представники приватного сектору економіки, окремі фізичні особи або, знову ж таки, державні й акціонерні підприємства.

У мовному розрізі ця ситуація має такий вигляд. Теле- та радіоефір на 60–80% іншомовний. «На кінець 2003 року було зафіксовано такий обсяг програм і передач українською мовою: Автономна Республіка Крим — 14%, Севастополь — 20%, Харківщина — 21%, Дніпропетровщина — 24%, Донеччина — 32%, Запоріжжя — 32%, Луганщина — 44%, Миколаївщина — 46%. Окрім того, 2003 року 93% усіх зафіксованих порушень законодавства щодо ЗМІ, а також порушень ліцензійних умов, було пов'язано з використанням в ефірі української мови. Майже 85% від цієї кількості порушень припадає на телерадіоорганізації (ТРО) Луганської, Донецької, Харківської, Дніпропетровської, Запорізької, Одеської, Миколаївської, Херсонської областей, АР Крим і Києва». Зазначимо тут масову ретрансляцію у нашій державі теле- та радіоканалами програм російських ЗМІ з постійною пропагандою чужих ідей, чужих культурних цінностей, чужої мови. Згадаймо лише такі, як «Інтер», ТРК «Україна», «Русское радио», «Європа плюс» та інші FM-канали. Обласні й містечкові телекомпанії щодня і щогодини ведуть руйнівну антиукраїнську антидержавну роботу. Тому необхідно, щоб

національний телеефір був узгоджений з чинним законодавством, адже стаття 9 Закону України «Про телебачення та радіомовлення» чітко визначає: «Телерадіоорганізації ведуть мовлення державною мовою». Стаття 12 цього ж Закону говорить, що пріоритетне право на загальнонаціональні канали мовлення, технічні засоби яких створено за рахунок державного бюджету чи державних підприємств, мають національні телерадіоорганізації.

Заснований за участю московського ОРТ телеканал «Інтер» (серед засновників цього каналу свого часу було навіть Міноборони СРСР), як і за часів Л. Кучми, продовжує посідати пріоритетне становище щодо надання йому державних технічних ресурсів для поширення в Україні своїх телепрограм. Те саме стосується телеканалу «1+1» та інших, передусім комерційних телеканалів. Отож інвентаризація, ретельний фаховий аналіз стану національного телепростору стали б поштовхом до його якісного поліпшення і залучення на службу Україні, оздоровлення ситуації у вітчизняному телерадіопросторі.

Схожу ситуацію спостерігаємо і в середовищі літератури та преси. «У 2000–2001 роках в Україні на одну людину випущено лише 0,36 книжки, в Росії цей показник сягає 3,9, у Польщі — 9,5, Німеччині — 12. 2000 року на ринку України припадало на одну людину 47 книжок російською мовою і лише одна — українською. У регіонах, де сьогодні українці становлять 3/4 всього населення, на сто корінних мешканців припадає лише 7 газет українською мовою, а на сто росіян — 54 російськомовні газети». Важливим чинником у друкованих ЗМІ є наклад. Згадаймо такі газети, як «Факты», «Киевские Ведомости», «Столичка». Не відстають від них і розважальні журнали для жінок та чоловіків — «На-тали», «Единственная», «Максим», «Его», а також різноманітні каталоги косметики, одягу й парфумерії, рекламні буклети — всі вони виходять у світ саме російською мовою.

Окремої уваги потребують галузеві й так звані елітні видання, як «Бизнес», «Компьютерное обозрение», «Мой компьютер», «Новый маркетинг», «Офис», «Мир связи», «Е-mobіle» та ін. Можна стверджувати про їхню провідну роль у висвітленні галузевих новин, формуванні певного рівня свідомості цільової аудиторії. Однак знову постає майже риторичне запитання: чому засновни-

ки/редактори/журналісти не обрали українську мовою спілкування з цільовою аудиторією?

Що ж до україномовних видань, то з-поміж газет можна назвати «Українське слово» та «Сільські вісті»; існують також й галузеві видання на кшталт «Вісника Асоціації психіатрів України» чи «Наукових записок НаУКМА». Однак не забуваймо про їхній наклад і цільову аудиторію! Про об'ємні журнали українською вже й не йдеться (окрім журналу «Персонал»).

Звідси висновок: більшість засобів масової інформації в українському мовному просторі діють не на користь національним інтересам і безпеці Української держави.

До речі, мовне питання у ЗМІ тісно пов'язано з національною безпекою. Її розуміють «як систему державно-правових і суспільних заходів, що гарантують стабільність життєдіяльності та розвитку державно-організованого народу України загалом, а також кожного окремого громадянина держави». Нинішній стан справ із мовою і мовленням у ЗМІ можна класифікувати як порушення національного законодавства, а відтак, — розхищення національної безпеки. Прикладом щойно зазначеного може бути універсальний прийо́м, яким користувалася колишня українська влада. Як виявилось, він спрацює безвідмовно практично в будь-якій складній для влади ситуації. Прийо́м, про який ідеться, — питання про статус російської мови. Треба лише вкинути конфлікт у суспільство, розвести його по різні сторони барикад — дів'ячого засобу зробити це і не знайти.

Наприклад, кримський парламент звернувся до Верховної Ради України з проханням про внесення змін до Конституції України щодо надання російській мові статусу другої державної. Перший заступник кримського спікера Василь Кисельов чесно аргументував актуальність цього питання: «Вона (проблема) вже вийшла за межі побутових, освітніх, інформаційних, культурних і регіональних рамок і стає політичною в Україні».

Саме в тому і полягає правда, що не існує жодної дискримінації в сенсі вживання російської мови — в побуті, освітній, інформаційній чи то в культурній сферах. Тим більше, що цих проблем не існує в Криму, який постійно і відверто демонструє свою зневагу до державної української мови, адже донедавна на півострові з майже 600 шкіл українських було лише 4. Як виявило-

ся, у Криму, де українці становлять далеко не найнижчий відсоток населення, найбільш послідовними поборниками української мови і патріотами України є аж ніяк не вони, а кримські татари. Навіть заступник голови меджлису Ельмі Умеров вважає, що насправді в Криму треба захищати і розвивати саме українську мову. А похвалення теми статусу російської — це результат політичного тиску Росії на Україну. Можна зробити логічний висновок, що дискусії про двомовність в Україні впливають на поверхню завдяки зазначеним і не зазначеним раніше ЗМІ з виразним наміром зчинити певну колотнечу в суспільстві, у парламенті, пересварити між собою потенційних союзників — лівих і правих.

Імовірно, у цьому питанні неабияку роль відіграють особливості ментальності українців та росіян. Якщо для останніх характерними рисами завжди була безкомпромісна активність у насадженні своєї, культурно-політичної експансії, то українці під пресом історичного досвіду набули здатності адаптуватися до наявних умов, зберігаючи, наскільки це можливо, власну самобутність. Російський геноцид значно молодший і має чимало спільних рис з американським: це і запальність, і максималізм, і масштабність, характерні для представників «молодих націй». Росія, дбаючи про інформаційно-культурну й економічну експансію, буквально обплутує Україну мережею своїх ЗМІ, завалює вагонами «високоінтелектуальних» детективних книжок, відеофільмів і звукозаписів, заворожує гуртами артистів, священників та кавенників і силкується створити на пострадянських теренах «єдиний освітній простір». Українська самодостатність перевірена історією, водночас незрідка буває надто пасивною. Можливо, саме через надмірну інертність українського етнопсихотипу ідеологами українського націоналізму стали росіянин Дмитро Донцов і поляк В'ячеслав Липинський. Однак це не заважає українцям бути відкритими для інших культур і мирно вирішувати нагальні проблеми. Може, саме тому розбудова України як незалежної держави відбувається повільно, але без кровопролиття і гострих соціальних катаклізмів, чого, на жаль, не вдалося уникнути багатьом нашим сусідам.

Юрій ЧУПРИНА

КРИЗА УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ ЯК ПОЧАТОК НЕУКРАЇНСЬКОЇ КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ

ЗАЯВА

Української Консервативної партії

Одразу після відставки уряду Ю.Тимошенко на телеекранах з'явився дуже задоволений радник Л.Кучми та В.Ющенка єврей Пасхавер і оголосив про те, що в.о. Прем'єра Ю.Єхануров ніколи не був прихильником реприватизації (тобто все раніше вкрадене у народу залишиться у крадіїв).

Пасхавер — незмінний президентський радник з питань приватизації, Єхануров — колишній голова Держмайна України та колишній перший заступник Медведчука у кучмівській адміністрації. Саме за цих осіб відбулося масове пограбування державної власності України. Нинішня голова Держмайна В.Семенюк оголосила, що виявлено вже 20 тисяч (!) незаконно приватизованих підприємств, і процес перевірки триває.

Нелюбов до реприватизації в.о. Прем'єра Єханурова поділяє і в.о. першого віце-прем'єра А.Ки-

нах, який заявив у ЗМІ, що «реприватизація — поганий спогад». Тобто більш як 20 тисяч вкрадених у держави українських підприємств залишаться у їхніх нинішніх — переважно єврейських — господарів. Такі заяви керівників уряду свідчать про початок антиукраїнської контрреволюції, яка намагається взяти реванш над «пома-ранчевим» Майданом. Цей юдо-ліберальний реваншизм відбувається з благословення чинного Президента В.Ющенка, який призначив названих вище захисників злочинної приватизації українського майна. Жодних суттєвих змін у цьому питанні не сталося і за часів уряду Ю.Тимошенко. Тому клич Майдану «Бандитам тюрми» не полишає своєї актуальності й поширюється зараз не тільки на злочинних «приватизаторів», а й на їхніх високопосадових захисників.

Українська Консерва-

тивна партія виступає проти згортання процесу реприватизації та націоналізації вкрадених у держави українських підприємств, вимагає їх негайного повернення та публічного суворого переслідування всіх причетних до цих масових і масштабних державних злочинів осіб. Українська Консервативна партія відкрито попереджає Президента України В.Ющенка, в.о. Прем'єр-міністра Ю.Єханурова, в.о. першого віце-прем'єра А.Кінаха й усіх інших високопосадовців про неминучість і незворотність дії українського Закону при встановленні української влади. Усе одно такий час неодмінно настане — просимо всіх про це пам'ятати!

Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії

КОНСТИТУЦІЙНА РЕФОРМА Є АНТИНАРОДНОЮ

ЗАЯВА

Української Консервативної партії

Конституційна реформа, яку тривалий час намагаються нав'язати українському народові, вже близька до реалізації. Її автори — Медведчук і Кучма — головні організатори поваленого народом злочинного режиму та деякі ліві штрейкбрехери, які завжди лякалися справжнього народного волевиявлення. Суть цієї реформи полягає у значному зменшенні повноважень Президента України за рахунок їх збільшення у Прем'єр-міністра. Однак Президент обирає все доросле населення України, де етнічні українці становлять близько 80%, а Прем'єр-міністра — лише Верховна Рада, 45% депутатів якої, за повідомленнями ЗМІ, — етнічні євреї (останні становлять 0,2%

населення України). Таким чином у титульної нації відбирають останню можливість безпосереднього впливати на формування своїх владних інститутів, що призводить до законодавчого закріплення прихованої окупації України.

Українська Консервативна партія проти антинародної, українофобської підступної сутності конституційної реформи. Вона вимагає:

1. Накласти мораторій на внесення змін до Конституції України до парламентських виборів 2006 року, оскільки ці зміни розроблялися попередньою антинародною владою та ухвалені неукраїнським за складом парламентом.

2. Розглянути новим складом Верховної Ради

України конституційні зміни та залишити всенародне обрання Президента України, який має бути не тільки главою держави та Головнокомандувачем, а й главою уряду. Тільки одна людина має бути відповідальною перед українським народом за дії виконавчої влади, тільки така людина спроможна припинити щорічну зміну українського уряду.

3. Припинити антиукраїнські дії, спрямовані на руйнування народної влади, оскільки прізвиська всіх, хто готував, голосував і продовжує прощувати зміни до Конституції, українцям достеменно відомі.

Президія
Національної Ради
Української Консервативної партії

ДИПЛОМАТ ЧИ СПРИТНИЙ ШАХРАЙ?

Звернення

до міністрів закордонних справ Федеративної Республіки Німеччини Пана Й.Фішера й України Пана Б.Тарасюка щодо діяльності Посла Федеративної Республіки Німеччини в Україні пана Дітмара Штюдемана

Вельмишановні панове міністри!

Генеральні дирекції Міжнародної Кадрової Академії, громадської організації, що об'єднує пред-

ставників 62 країн світу, та Антинаклепницької Ліги України звертаються до Вас з проханням ознайомитися з аналітичним матеріалом про діяльність Посла Німеччини в Україні пана Штюдемана. Цей матеріал підготовано на підставі багатьох інших повідомлень українських і закордонних ЗМІ й широко оприлюднено в Україні (див. газету «Персонал Плюс», № 32 за 10–16 серпня 2005 р. — с. 5). Викладене в ньому, на нашу думку, не може бути сумісним з дипломатичною місією пана Штюдемана як

Посла Німеччини в Україні, оскільки його діяльність завдає, як видно з наведеного матеріалу, шкоди обом країнам.

Просимо розглянути та вирішити питання доцільності перебування пана Штюдемана на найвищій посаді в Посольстві.

З глибокою повагою
Генеральний директор
Міжнародної Кадрової
Академії Л.П.ОДЕРІЙ

Генеральний директор
Антинаклепницької Ліги
В.Г.КОРОТКІН

ПЕРШОЧЕРГОВІ ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ НАПЕРЕДОДНІ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ 2006 РОКУ

Українська Консервативна партія (УКП), що сповідує українські духовні цінності та ґрунтується на споконвічних українських традиціях, вважає самоорганізацію української титульної нації головною умовою збереження і подальшого поступу Держави Україна.

— Влада в Україні має належати передусім українцям — єдиним господарям своєї землі.

— Усі грабіжники України, які сформувалися за попередньої та нинішньої влади, мають бути суворо покарані відповідно до чинного законодавства.

— Армія, міліція, Служба безпеки, прокуратура, суди та інші силові й правоохоронні структури повинні належати українським патріотам, а не зайдам і українофобам.

— Усі вкрадені в українського народу підприємства, землі, мінерально-сировинні ресурси, інші національні багатства повинні бути повернуті в українську державну власність, а прибуток від їхнього використання має піти на потреби всього народу України і концентруватися в державному природно-ресурсному фонді.

— Національні виробники, селяни і підприємці повинні мати державний пріоритет і всебічну державну підтримку.

— Зовнішня політика України має виходити тільки з національних інтересів, а не інтересів Європи, Росії чи США.

— Українська титульна нація мусить використати в повному обсязі великі можливості своєї Держави для різкого зростання чи-

сельності, добробуту і міжнародного впливу.

Українська консервативна партія для реалізації цих завдань напередодні парламентських виборів 2006 року пропонує всім українцям та іншим громадянам України, які не відокремлюють себе від української титульної нації, зробити таке:

1. Створити в селах, містах, районах і областях українські територіальні громади, які висунуть своїх кандидатів у депутати відповідного рівня. Закінчити цю роботу до 1 листопада ц. р. та негайно перейти до формування «паралельних», «тіньових» органів самоврядування, що сприятиме швидшій і ефективнішій передачі влади.

2. При українських територіальних громадах започаткувати українські культурно-просвітницькі центри, українські народні університети, українські козацькі формування, український кооперативний рух, які разом сприятимуть розвитку української духовності, військово-політичної та економічної діяльності вільного українського народу.

3. Козацьким формуванням селищ, міст, районів, областей забезпечити разом з місцевими правоохоронними та іншими органами охорону правопорядку і кордонів, що передбачено чинним законодавством України. Самотужки наведемо лад на наших вулицях і майданах, поволоємо грабіжників України і вимагатимемо їхнього прилюдного судового переслідування у повній відповідності до ук-

раїнських законів.

4. Об'єднати сільськогосподарські та промислові підприємства, торговельні й інші посередницькі українські організації на засадах національної кооперації в масштабах районів і областей. Разом з місцевими козацькими формуваннями забезпечити захист і пріоритетний розвиток національного виробника.

5. Назавше покінути з ілюзіями про «доброго Президента» або Прем'єра і рішуче взяти свою українську долю у власні руки. Оберемо 2006 року до Верховної Ради України представників тільки тих політичних партій, у списках яких буде не менш як 80% етнічних українців. Не повинна повторитися нинішня ситуація у Верховній Раді, за якої 45% депутатів представляють інтереси 0,2% єврейського населення України.

Українська Консервативна партія зобов'язує керівників партійних територіальних і місцевих організацій УКП спрямувати свою роботу на повне виконання поставлених завдань і надати до 15 листопада ц.р. першу інформацію про проведену роботу. Українська Консервативна партія впевнена, що парламентські вибори 2006 року стануть помітною перемогою української титульної нації на тривалому шляху національно-визвольної боротьби за Українську Україну. До роботи!

Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії

МАРКО ФАЙНЕР ЙДЕ ШЛЯХОМ РАБИНОВИЧА?

Невідомий широкому українському загалу керівник єврейського ансамблю «Шалом Алей-хем» Марко Шикович Файнер «розродився» у малопопулярному сіоністському «бойовому листку» «Возрождение — 91» (№ 57 серпень 2005 р.) антиукраїнською брехливою статтею «Хто ж Ви є, пане Лук'яненко?»

У цій статті Файнер, який видає себе за широкого представника українського народу (його складника — єврейської нацменшини), послідовно, цинічно і, як йому здається, глибоко досліджує «механізм морально-го падіння» Л.Лук'яненка, який «долучився» до критики сіонізму. Пересмикуючи факти, замовчуючи правду, обливаючи брудом українських патріотів, новоявлений борець з антисемітизмом і ксенофобією допускає у своєму опусі безліч образ на адресу Л.Лук'яненка,

Міжрегіональної Академії управління персоналом та українських патріотів.

У цього «доктора технічних наук» сіонізм — такий собі «гуманістичний рух», а хмельниччина — не що інше як банітизм. Цікаво, чи перевіряли в цього «доктора» перед присвоєнням йому наукових ступенів хоча б основи загальної ерудиції, а то якось незручно виходить: з одного боку — «доктор», а з іншого — такий невіглас.

Тон «дослідження» про одну з найяскравіших особистостей України, совісті української нації Л.Лук'яненка такий розгнущдано нахабний, немов і справді сіоністська революція в Україні вже відбулася, і бал править організоване єврейство.

Уся заслуга Файнера в тому, що свого часу він самовіддано боровся за право виїзду до любого його серцю Ізраїлю з

СРСР — такої ж, як і Ізраїль, штучної країни, яку 1917 року створили його ж одноплемінники.

Безумовно, творіння Файнера — вельми оригінальне. За своєю антиукраїнською спрямованістю — щось середнє між Рабиновичем і Мирославом Поповичем. Гадаємо, українські патріоти не забаряться з рецензіями на цю чергову антиукраїнську підлоту. Такий пасквіль має стати предметом розгляду в судових і правоохоронних органах.

Схоже, досвід Рабиновича, Асмана, Блайха, Зісельса, Гараня, які прогнали всі свої суди МАУП і українським патріотам, сплативши значні суми за спричинену моральну шкоду, нічому не навчили цих громадян сіоністського штибу. Що ж, навчання триває!

Антинаклепницька
Ліга України
(Продовження
теми на 8 стор.)

ПОЛІТИЧНА ПРОВОКАЦІЯ ЧИ ВИМАГАННЯ ХАБАРА?

Президентові України
В.А.ЮЩЕНКУ

Пане Президенте!

Звернутися до Вас, вищої посадової особи України, нас змушує протиправна ситуація, що склалася в Міністерстві освіти і науки України, яке нині очолює соціаліст С.Ніколаєнко. Ми розуміємо, що нинішні соціалісти — це переважно вчорашні комуністи, але вони, на наше переконання, повинні виконувати закони Держави Україна. С.Ніколаєнко, його заступник М.Степко та начальник управління ліцензування й акредитації вищих закладів освіти В.Домнич, свідомо порушуючи чинне законодавство, відмовляють МАУП — найбільшому та за багатства оцінками найкращому ВНЗ України — в отриманні ліцензій і сертифікатів акредитації, хоча це є суто технічною операцією, оскільки вже прийнято позитивні рішення з цього питання Державною акредитаційною комісією.

Що більше, названі державні службовці систематично не відповідають на наші офіційні звернення та упродовж півроку не розглядають надані МАУП матеріали на ліцензування й акредитацію, що є грубим порушенням чинного законодавства. Тим часом в.о. міністра Ніколаєн-

ко та його заступник з питань вищої освіти Степко вимагають від МАУП зміни організаційно-правової форми, що є кримінальним злочином, оскільки йдеться про свідоме перешкоджання державними службовцями здійсненню господарської діяльності, очевидне перевищення повноважень зловживання службовим становищем.

МАУП, яка створила в Україні більш як 5 тисяч робочих місць для висококваліфікованих фахівців, навчає без державних коштів близько 55 тисяч студентів, зокрема безплатно українських сиріт, є одним з найбільших платників податків, нині зіштовхнулася з груповою протиправною змовою чиновників від освіти, які за все своє життя самі не створили нічого власного, а весь час утримувалися на гроші платників податків, зокрема й на наші. Ми припускаємо, що ця чиновницька змова комуно-соціалістів (майже все нинішнє керівництво МОН — колишні штатні працівники органів злочинної КПРС) спрямована на отримання хабара від МАУП, оскільки відомо, що за часів Кучми питання ліцензування й акредитації вирішувалися часто саме в такий спосіб (в ті часи обіймали свої посади і нинішні чиновники, позаяк кучмівський склад МОН не змінився). МАУП

ніколи не брала участі у корупційних діях керівників і співробітників Міносвіти, а навпаки — двічі судилася з цим міністерством і двічі вигравала порушені судові справи.

Може, є й інша мотивація у нинішнього/колишнього керівництва МОН. Цілком можливо, що протиправні дії чиновництва спрямовано на подальше поглиблення кризи в державній владі, подальшу політичну дестабілізацію, провокацію студентських заворушень і масових акцій протесту для повалення легітимного устрою України. Ми всі добре пам'ятаємо, як діяли попередники нинішніх комуно-соціалістів у жовтні 1917 року!

З огляду на викладене вище просимо Вас, пане Президенте, доручити відповідним державним органам терміново перевірити законність діяльності керівництва МОН і не допустити нового призначення С.Ніколаєнка міністром освіти і науки України. Як він поважає закони нашої незалежної Держави, наоч-но засвідчило його кількамісячне, вперте, протиправне утримання за собою депутатського мандата. Тільки цього факту, на нашу думку, достатньо, щоб зрозуміти — таким, як Ніколаєнко, не місце в державній владі.

За дорученням Президії Академії

Президент МАУП
Г.ЩОКІН

Керуючий справами —
секретар Президії
В.КОРОТКІН

КЕРІВНИЦТВО МІНОСВІТИ ПЛАНУЄ ЗНИЩЕННЯ МАУП?

Прем'єр-міністру України
Ю.І.ЄХАНУРОВУ

Шановний Юрію Івановичу! Останнім часом Міністерство освіти і науки України однозначно зайняло позицію, яка дискредитує демократичні засади та реальні потреби розвитку вітчизняних освіти і науки відповідно до завдань українського державотворення. Підтвердженням цього є, головним чином, ставлення нинішнього складу Міністерства, безпосередньо в.о. міністра С.Ніколаєнка до недержавної системи освіти, особливо до Міжрегіональної Академії управління персоналом — найбільшого ВНЗ України, що зажив помітного авторитету і підтримки в Україні та поза її межами не лише здобутками в підготовці, національному вихованні фахівців, а й чітко визначеною пронаціональною державницькою позицією.

Відверто потураючи антидержавним, українофобським силам, намагаючись зберегти комуно-соціалістичні засади в освіті й науці, Міністерство та підпорядковані йому структури дедалі більше вдаються до різноманіт-

них засобів, спрямованих на дискредитацію й руйнацію сучасних інноваційних навчальних закладів. Ідеться про такі конкретні дії, спрямовані проти МАУП, інших ВНЗ, які: створення окремих навчальних підрозділів, зупинення процесу ліцензування й акредитації, невидача сертифікатів про освітню діяльність всупереч позитивному рішенням Державної акредитаційної комісії, численні упереджені перевірки діяльності підрозділів та ін. Такі дії невідповідні. Так, маємо відомості про факт детального обговорення у серпні цього року в Секретаріаті Президента України — за участі одного із заступників міністра освіти і науки України, інших високих посадових осіб держави — питання про цілеспрямоване знищення МАУП. Задля цього керівництво Міністерства освіти і науки України й вдається до зазначених вище дій.

На жаль, наші неодноразові спроби змінити ситуацію через апеляцію до Президента України, уряду, керівників Міністерства результатів не дали.

Будучи глибоко переконаними, що Міністерство освіти і нау-

ки України у його нинішньому складі та за керівництва, яке причетне до здійснення руйнівної, прокучмівської, комуно-соціалістичної політики в освіті і науці, є абсолютною антидержавним, безперспективним, понад те — корумповано-кримінальним, вважаємо, що в.о. міністра освіти і науки, його заступники, керівництво окремих підрозділів Міністерства мають терміново бути звільнені з посад, які вони обіймають.

Міжрегіональна Академія управління персоналом змушена порушити питання про неправомірність дій Міністерства освіти і науки України перед Генеральною прокуратурою України, а в разі зволікання з вирішенням питання звертатиметься до міжнародної спільноти.

З повагою
Голова Правління Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України
М.ГОЛОВАТИЙ

Президент Академії наук
вищої школи України
М.ДРОБНОХОД

ЗАЯВА Антинаклепницької Ліги України

Інтернет-сайт <http://antisemitismu.net/> 21.09.2005 р. оприлюднив звернення в.о. голови Держкомнацміграції В.Вороніна до нардепа Л.Черновецького (шість адвокатів якого прогнали поданий ним позов проти Міжрегіональної Академії управління персоналом про захист честі, гідності й ділової репутації) з проханням звернутися до Президента України з депутатським запитом про «законність дій київської міської влади в наданні дозволів на встановлення на зупинках транспорту в Києві кіосків МАУП з ксенофобською літературою». Л.Черновецький начебто пообіцяв підготувати відповідний запит.

У зв'язку з цим виникає кілька

запитань.

1. Чи знають В.Воронін і Л.Черновецький чинне законодавство, яке регулює відповідний порядок звернень, чи вони переконані, що зупинки транспорту підпорядковано Секретаріатові Президента?

2. Чи знають вони про те, що жодним судовим рішенням жодну публікацію МАУП не визнано «ксенофобською» і що взагалі цей термін не є нормативним, а його вживання неприпустиме для державних службовців і депутатів такого рівня?

Повідомлена інтернет-сайтом інформація ще раз підтверджує, що В.Воронін і Л.Черновецький не тільки не патріоти України, а й активні противники

правди, яка коле їм очі, не дає спокійно жити і з якою вони готові боротися будь-якими способами. Марні спроби!

Цікаво, якою мовою звернеться нардеп до Президента — російською чи українською, якої за 15 років незалежності ніяк не може опанувати і яку він так не любить, хоча антиукраїнська газета «Аргументи і факти в Україні» — очевидно, з гумором — назвала його за походженням «українцем».

Антинаклепницька Ліга
України

НАЯВНІ ОЗНАКИ НАВМИСНОЇ ДЕСТАБІЛІЗАЦІЇ

Голові Служби безпеки
України І.В.ДРІЖЧАНУМУ

Шановний Ігоре Васильовичу! Звернутися до Вас змушують надзвичайні обставини, які виникли у стосунках між керівництвом Міністерства освіти і науки України та Міжрегіональною Академією управління персоналом (МАУП).

Порушуючи чинне законодавство, Міністерство освіти і науки України вимагає від вищих навчальних закладів недержавної форми власності, зокрема МАУП, зміни свого правового статусу і найменування, відмовляючи в разі невиконання цієї незаконної вимоги у видачі ліцензій і сертифікатів та самій процедурі їх проведення. Наші письмові звернення, в порушення норм закону, залишаються без відповіді. У діях керівників Міністерства освіти і науки України наявні ознаки злочинів, передбачених статтями 206 (Протидія законній господарській діяльності) і 364 (Зловживання владою або службовим становищем) Кримінального кодексу України.

Цілком ймовірно, що маємо справу з прихованою формою вимоги хабара, адже немає жодних законних підстав для затримки з видачею ліцензій і сертифікатів.

Нам відомо, що за часів так званого кучмізму розмір «неофіційної оплати» за отримання ліцензії на освітні послуги становив 50—75 тис. дол. США. Тоді на керівних посадах у Міністерстві освіти і науки працювало багато службовців, які працюють там і досі, зокрема М.Степко та В.Домнич.

Керівний склад Міністерства фактично більшовицький. С.Ніколаєнко, Б.Жебровський, М.Степко та інші мають велику керівну практику у партії більшовиків.

Нам відомо, що в серпні цього року в Секретаріаті Президента України під головуванням колишнього Держсекретаря

О.Зінченка відбулася нарада, на якій були присутні П.Порошенко, Є.Червоненко, один із заступників міністра освіти і науки та один із заступників голови СБУ, де розглядалося питання про знищення МАУП.

Зазначені особи, незалежно від них самих, не змогли виконати цей ганебний задум, але цілком ймовірно, що зробив це С.Ніколаєнко.

Користуючись кризою державної влади, керівництво Міністерства освіти і науки намагається дедалі більше дестабілізувати обстановку в країні, провокуючи широкомасштабні акції протесту. Можливо, ми маємо справу з дуже небезпечним для країни явищем — підготовкою нової соціалістичної революції з непередбачуваними за своєю руйнацією наслідками.

Характерним прикладом співпраці С.Ніколаєнка з колишнім злочинним режимом є ганебний факт призначення ним такої одіозної особи, як С.Ківалов ректором Одеської юридичної академії. Практично жодного ректора — фальсифікатора минулих президентських виборів — досі не звільнено. Усі порушники закону на своїх місцях.

Нинішня ситуація порушує не тільки наші, а й державні інтереси і потребує термінового Вашого втручання, аби захистити права й інтереси десятків тисяч людей і притягти винних до суворої законної відповідальності.

Президент МАУП
Г.ЩОКІН

Заступник Голови
правління Конфедерації
недержавних вищих
закладів освіти
В.ЯРОВОЙ

Керуючий справами —
секретар Президії
В.КОРОТКІН

РАБИНОВИЧА ПРИТЯГНУТЬ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Генеральному
прокуророві
С.М.ПІСКУНУ

Як відомо, 28 серпня цього року в Києві стався напад хуліганів на студента Єврейського університету «Єшива» (достоєнно невідомо, чи цей «університет» зареєстровано в Україні).

31 серпня керівники деяких єврейських організацій, що діють в Україні, зокрема М.Асман, Є.Долінський, В.Кацман, О.Найман на чолі з відомим провокатором В.Рабиновичем, провели в УНІАН прес-конференцію, на якій, не чекаючи результатів слідства, заявили, що цей напад вчинили антисеміти, що це є прояв міжнаціональної ворожнечі та ін. Водночас, за недоброю традицією, В.Рабинович пов'язав цей випадок з Міжрегіональною Академією управління персоналом, звинувативши її ледве не в організації цього злочину.

Президент України В.Ющенко на зустрічі з керівниками єврейських організацій Америки повідомив, що жодного антисемітського, точніше «юдофобського», підґрунтя у побитті єврейського студента не було. Ще раніше з такою самою заявою виступив заступник міністра

внутрішніх справ Г.Москаль, який на посаді Голови Держкомнацміграції всіляко догоджав деяким одіозним керівникам організованого єврейства, зокрема у їхнім намаганні закрити газету «Сільські вісті», тому звинуватити його в неправдивості інформації аж ніяк не можна.

Ми не раз повідомляли про загрозу для України діяльності В.Рабиновича, про його провокаторську сутність, в чому знову переконалася широка українська громадськість, оскільки інформацію про прес-конференцію в УНІАН було широко поширено в ЗМІ, якими керують інші рабиновичі.

Сподіваємося, цього разу В.Рабиновича не врятує від справедливого покарання за розпалювання міжнаціональної ворожнечі (ст. 161 КК України) ні його діяльність як «професійного» єврея, ні ізраїльський паспорт, ні довідки про повторну шизофренію.

Генеральна прокуратура має всі підстави для притягнення В.Рабиновича до кримінальної відповідальності.

Керуючий справами —
секретар Президії МАУП
В.Г.КОРОТКІН

Пан Михайло Савків, мол. Президент (?), надрукував про Крайову екзекутиву УККУ в № 57 «єврейської народної газети «Возрождение-91, Відродження-91» допис «Українці США засуджують антисемітизм». У цьому дописі, трохи більшому за половину сторінки аркуша А4, він висловив обурення антисемітизмом в Україні й засудив його від імені:

— Українського конгресового комітету Америки (УККА);

— Головної централі (ГЦ) української громади США;

— усієї української громади Америки.

Відчуваєте, шановні читачі, масштаби повноважень, які отримав пан Савків?!

Повноваження надають після обговорення проблеми і кандидатури. Отже, проблему сionізму в Україні обговорювали на зборах УККА, на зборах ГЦ української громади США та на зборах української громади Америки. І всі доручили Савківу тричі висловити обурення і тричі засудити.

Шановний пане Савків, смію заявити: не було жодних загальноукраїнських зборів і в таких широких повноважень не отримували. Тож ви самозванець. Вам, самозванцю, не слід було б відповідати, якби ви свою безбожну плутанину не

✓ *Прошу слова!*

оприлюднили у єврейській газеті.

А плутаєте ви все: і поняття антисемітизму й сionізму, і проблему національних меншин в Україні, й без жодних підстав заявляєте про

євреїв є така політична течія, як сionізм. Ви знаєте мету цієї течії та її організації? Так, відновлення держави Ізраїль. Однак не тільки. Вони прагнуть домінувати в країнах,

вони інтегровані в українське суспільство і користуються однаковими з українцями правами і свободами. Серед росіян є незначна кількість тих, які не змирилися з не-

дтей і онуків. Українська держава не здійснює сегрегації населення України за етнічним походженням, і я, наприклад, до українця російського походження Щокіна

взаємини. І до євреїв українці ставляться нормально. У взаєминах з євреями проблеми виникають не через те, що до євреїв українці ставляться гірше, ніж до сотні інших національних груп, а тому, що частина євреїв (сionісти й хабадівці) не задовольняються таким самим ставленням українців до них, як до росіян, білорусів та інших. Вони хочуть до себе осорбливого ставлення. Їм потрібна не рівність з іншими національними групами, а домінування над ними. Вони претендують на особливе місце в українському суспільстві. За переписом населення України 2001 року в таблиці, що складається з 17 назв національних меншин, єврейська національна меншина посідає дев'яте місце — це 0,2% населення України.

Пане Савків, як ви гадаєте, що означає національна рівноправність? Це коли євреїв у Верховній Раді України не 2%, а 44%? Це коли вони прихопили основні промислові об'єкти, телеканали і мають кошти на випуск десятків російськомовних газет? Це коли радник Президента Кучми Вадим Рабинович «заробив» в Україні на подарунок Ізраїлю семисвічник вагою 720 кг золота? І це тоді, коли шість мільйонів українців, щоб не померти з голоду, виїхали з

України за кордон у пошуках заробітку? Може, ви заперечуватимете єврейське походження головної опори кучмівського злочинського бандинського режиму, що перетворив Україну в країну смутку і сліз?

Кажете, що на МАУПівських конференціях «закликають до ворожнечі й знущання з національних меншин», а не подумали, чому від сотні національних меншин, що живуть в Україні, немає скарг, а є тільки від однієї єврейської меншини? Чи ви гадаєте, що всі вони не мають рації, тільки одна ваша меншина її має?

Якщо так, то ваше розуміння справедливості, на жаль, не має нічого спільного з розумінням справедливості, виробленим у межах європейської цивілізації. І щоб ви менше блудили в поняттях міжнародних відносин і суспільної справедливості, частіше приїжджайте в Україну й погляньте, хто буде Україну, а хто обкрадає її і яка національна меншина (чи титульна нація) тут у приниженому становищі. Тоді ви свої «глибокі обурення» та «категоричні засудження» спрямуєте в інше русло.

Бувайте здорові. Шануйте правду!

**Левко
ЛУК'ЯНЕНКО**

ШАНУЙТЕ ПРАВДУ!

Відкритий лист М.Савківу, мол. Президентові (?)

зміст прагнень і намагання українців.

Отож перше. До групи семітських народів належать араби, євреї, сирійці, ефіопи, мальтійці. Слово «антисеміт» означає спрямованість (моральну, політичну, етнічну) проти цієї групи народів. Скажіть, пане Савків, де в Україні ви зустрічали українців, налаштованих проти арабів, сирійців, мальтійців, ефіопів? Я не зустрічав, хоча не раз побував у всіх 25 областях України. Тож ваше звинувачення українців в антисемітизмі абсолютно безпідставне, а щодо МАУП — і поготів. Навпаки, в науково-теоретичних конференціях, що їх організовує МАУП, завжди беруть участь представники з багатьох семітських держав, зокрема й євреї — і з України, і з Ізраїлю.

Друге. Серед

які населяють.

Вам потрібні докази?

Погляньте: хто у США — країні вашого поселення — посідає провідні позиції у банківській сфері, ЗМІ, урядях різних рівнів, і ви самі побачите докази. А якщо й цього мало, то прочитайте книжку нашого українця з Кубані Павла Степи «Мафія і Україна», і ви зрозумієте, в якій країні живе-те. Погляньте на національний склад найближчого оточення нашого Президента та його «радників» Немцова, Пасхавера... і вам стануть зрозумілими причини жакливої поляризації українського суспільства.

Третє. Проблема національних меншин в Україні.

В Україні проживає близько сотні національних груп. Усі

залежністю України і мріють про повернення її під владу Москви, проте абсолютна більшість ставиться лояльно до нашої держави і приймає український суспільний лад і наші духовні цінності. Орієнтацію росіян і українців щодо країни поселення вдало висловив колишній Генеральний прокурор України Віктор Шишкін: «Кожен росіянин в Україні має бути українським націоналістом, а кожен українець в Росії — російським націоналістом».

Справді, за умов вільного вибору країни проживання, якщо росіянин вирішив жити в Україні, він має прийняти українську мову і весь український спосіб життя (як і українець у Росії), дбати про Україну як про свою Батьківщину і Батьківщину своїх

✓ *Думка*

В Україні черговий «напад антисемітизму». У переході побили двох євреїв-студентів, що є доволі прикритим фактом, але чим таким уже значущим, щоби Президент України давав доручення міністру внутрішніх справ узяти розслідування цього факту під особистий контроль як злочин державного масштабу? Президентську волю можна було б оцінити схвально, якби його реакція була такою ж у випадку побиття будь-якого студента в Україні. Однак я щось не пригадую, аби Президент так непокоївся стосовно українських студентів. Боятися, щоб не назвали антисемітом? Взагалі, спостерігаючи за подіями в Україні, не можна не завважити, як доволі часто українські (чи й справді українські?) засоби масової інформації «викривають» «антисемітські кампанії». Варто лише з'явитися найменшому натяку на бездарного представника тієї чи іншої професії єврейської національності, як преса починає кричати про спалах антисемітизму. Коли Микола Томенко дозволив собі сказати, що в Україні співатимуть не лише Кобзони й Табачники, а й найкращі українські таланти, його одразу звинуватили в антисемітизмі. Бо за якоюсь дивною логікою носіями і пропо-

І ЗНОВУ «АНТИСЕМІТИЗМ»?

відниками культури українців чи росіян повинні бути обов'язково євреї.

Чомусь нікого не дратувало, що колишній президент Леонід Кучма мав за честь приходити на бездарні телевізійні вечори Яна Табачника, але обходив своєю увагою ювілейний вечір унікального ансамблю народного танцю ім. Павла Вірського. Прикро, що і нинішній Президент продовжує цю традицію, і побиття двох студентів єврейського походження непокоїть гаранта Конституції більше, ніж антисемітизм? Взагалі, спостерігаючи за подіями в Україні, не можна не завважити, як доволі часто українські (чи й справді українські?) засоби масової інформації «викривають» «антисемітські кампанії». Варто лише з'явитися найменшому натяку на бездарного представника тієї чи іншої професії єврейської національності, як преса починає кричати про спалах антисемітизму. Коли Микола Томенко дозволив собі сказати, що в Україні співатимуть не лише Кобзони й Табачники, а й найкращі українські таланти, його одразу звинуватили в антисемітизмі. Бо за якоюсь дивною логікою носіями і пропо-

Ще пригадую, як зовсім недавно професор Київського університету Василь Яременко опублікував у найтиражованішій газеті «Сільські вісті» статтю «Антисемітизм: міфи і реальність», у якій спробував розібратися в історії українсько-єврейських стосунків. Наводилися конкретні цифри і факти про те, що майже всі засоби

масової інформації в Україні належать людям єврейської національності, що не менш як третина народних депутатів України — євреї, тоді як їх частка в населенні України становить лише 0,2%. Хіба це прояв антисемітизму? Проте реакція все та ж — було організовано судове переслідування газети, внаслідок якого з'явилось розпорядження про закриття «Сільських вістей». Свіжий на пам'яті і виступ народного депутата Олега Тягнибока, який на горі Яворина, щоб не образити єврейської і російської народи, назвав злочинних представників цих націй «москалями» та «жидами», і це стало причиною порушення кримінальної справи. Щоправда, ще за часів Кучми справу через відсутність складу злочину було закрито, але перед народним депутатом ніхто навіть не вибачився — аякже, антисеміт. А про що, власне, говорить Тягнибок? Про те, що бандити не мають національності і що серед євреїв, як і серед інших народів, зустрічаються різні люди. Є дуже порядні, чесні, працьовиті — ті, які не вишукують за кожним словом прояву антисемітизму, а вносять свою частку в розбудову країни, де вони

живуть. Однак є серед євреїв і страшні злочинці — згадати хоча б ката Якуба, який у фашистському концтаборі Освенцімі знущався над усіма в'язнями, незалежно від етнічного походження, — і євреями, і неєвреями (після війни він виїхав до Ізраїлю, де його чомусь ніхто не притягнув до відповідальності!), чи Лазаря Кагановича — ініціатора голодоморів в Україні, через якого загинули мільйони людей. Такі завжди ховаються від відповідальності все за жупелом антисемітизму і завдяки йому піднімаються на дуже високі щаблі у політиці й бізнесі. У приході до влади в Німеччині Гітлера була і частка вини єврейських мільйонерів. Вони долучилися до виникнення нечуваного безробіття, а деякі з них, наприклад, Ротшильд, навіть фінансували націонал-соціалістів. Усе це потім вилилося у страшну трагедію для бідних євреїв, а мільйонери залишили Німеччину і танцювали чарльстон в Америці чи Канаді.

У Верховній Раді з 450 депутатів 300 — мільйонери. Свої капітали вони отримали у спадок? Чи внаслідок пограбування українського народу? Така соціальна нерівність може свого часу

спрацювати як бомба сповненої дії. Я не хотів би, щоб мої діти чи внуки стали свідками повторного голокосту.

Погляньте, хіба серед причетних до зростання безробіття і соціального розшарування населення немає «менитих» євреїв? Узяти хоча б того самого Рабиновича, який до того, як вдерся у велику політику і став медіа-магнатом, був двічі засуджений. І коли в прямому ефірі «5 каналу» інші представники єврейського народу стверджували, що своїми злочинними діями він ганьбить чесне ім'я їхньої нації, Рабинович готовий був і їх назвати антисемітами. Або колишній міністр транспорту і зв'язку Червошенко — хіба не він заявив у пресі, що за місце начальника порту йому пропонували хабара в мільйон доларів? Однак він відмовився назвати ім'я хабарника. А Президент і прокуратура спокійно перегорнули цю сторінку. Аякже, щоб не пахло антисемітизмом на найвищому рівні.

Що ж це за явище таке, що це за злочин — антисемітизм, що створює табу на певні теми? Тим, хто захоче знайти відповідь на це запитання, я раджу обов'язково прочитати книжку «Моссад» —

світовий бестселер Віктора Островського, свого часу наймолодшого офіцера армії Ізраїлю, а потім співробітника цієї таємної служби. Ця книжка ще раз підтверджує відомий факт: серед євреїв, як і серед усіх інших народів, є дуже різні люди. До речі, проти маніпулятивного використання у власних інтересах фантома антисемітизму активно виступили такі представники вищої єврейської інтелігенції, як вчений-лінгвіст світової слави Ноам Хомський, історик голокосту Норман Філкештейн, один з найвидатніших німецькомовних ліриків сучасності Еріх Фрід, молекулярний біолог Ервін Чаргафф і багато інших. Серед них і видатний поет з України Абрам Кацнельсон. В унісон з ними звучить і твердження Олега Тягнибока про те, що коріння антисемітизму — в середовищі самих євреїв, і тільки вони зможуть його побороти. Цікава паралель — уже більш як 60 років люди засуджують німецький фашизм, але ж самі німці не розглядають це як антинімецькі прояви, а навпаки — самі засуджують це явище у своїй історії. А серед євреїв — як і серед німців — чесних, порядних людей значно

більше, і їм немає потреби прикриватися антисемітизмом. І українці ставляться до них з повагою та симпатією. Прикладом цього було безліч випадків, коли в роки Другої світової війни, нехтуючи смертельним ризиком, українці переховували євреїв від фашистів. Одну єврейську родину переховував і мій батько, за що ми поплалися роками концтабору. Отож те, про що говорить депутат Тягнибок, цілком відповідає історичній правді та нинішнім реаліям. По суті, він захищає від злої слави, від недоброзичливого ставлення тих євреїв, які поряд з українцями працюють на сільських полях, спускаються у шахти чи зводять будинки. І я навіть не здивуюся, якщо згодом єврейська інтелігенція висуне доктора Тягнибока кандидатом на Нобелівську премію миру. А ще я сподіваюся, що Україна згодом матиме Президента, якому буде до рога доля кожної людини незалежно від релігійних переконань чи етнічного походження.

**Доктор
Ярослав
НОВИЦЬКИЙ**
Австрія

Корупціонери

«РЕКОРДСМЕН» ІЗ РОЗКРАДАННЯ ДЕРЖМАЙНА?

Ситуація, що склалася в Міністерстві транспорту, схожа на військову операцію «Блискавка» — від погляду блискавично (тому що часу обмаль) та блискуче, що означає якомога більше вкрати державної власності. І, схоже, ані публікації в засобах масової інформації, ані славетна битва з проявами корупції в оточенні Президента не лякають відважного Євгена Альфредовича Червоненка, який наче прагне взяти рекорд щодо розкрадання державної власності в найкоротший строк. А про строк все ж таки потрібно пам'ятати громадянину Червоненку.

Проте, факти свідчать, що, крім наживи на державній власності, Є.Червоненко більше нічого бачити не спроможний. Так, спільно зі своїм «поплічником» — генеральним директором Укрзалізниці — З.Афтаназієм, Є.Червоненко поспішно підготував до першочергової приватизації цілу низку рентабельних підприємств Укрзалізниці.

На виконання доручення Є.Червоненка № 26978-16-11-05 від 06.09.2005 року З.Афтаназій підготував для патрона перелік з 50 найліквідніших підприємств Укрзалізниці, серед яких:

- Український державний центр з експлуатації спеціалізованих вагонів «Укрспецвагон»;

- Український державний центр залізничних рефрижераторних перевезень «Укррефтранс»;

- Український державний центр транспортного сервісу «Ліски»;

- Конотопський державний вагоноремонтний завод;

- Одеський механічний завод і багато інших підприємств зі щомісячними оборотами у десятки мільйонів гривень кожний.

Практично на всіх підприємствах З.Афтаназія вже почали діяти довірені особи Є.Червоненка, які практично відсторонили керівників підприємств від грошових потоків. Як свідчить ця інформація, помічники Червоненка та Афтаназія встановили повний контроль над розподілом коштів підприємств та обклали «оброком» контрагентів, який, за даними останніх, значно перевищує «дореволюційний».

Наприклад, нині радники Афтаназія — Павло Гайдай і Руслан Мехед, не маючи на це законних підстав, практично керують ДП «Укрспецвагон» — розподіляють фінансові потоки державного підприємства на

користь названих вище «татусів» і близьких до них комерційних структур. Ці ж «радники» дають вказівки керівництву підприємства на укладання договорів і

Євген Альфредович — озброєний і небезпечний

підписання інших фінансових документів, проводять зустрічі на території підприємств з представниками фінансових кіл (останній раз — з Харківської області), правоохоронними та контролюючими органами.

Без погодження з П.Гайдаєм і Р.Мехедом керівництво ДП «Укрспецвагон» не має права прийняти жодного рішення. Як відомо, Гайдай є давнім партнером Є.Червоненка, до призначення на посаду радника був головою правління ВАТ «Орлан-транс» і виконував інші «делікатні» доручення.

Спільно завершується приватизація Українського державного центру транспортного сервісу «Ліски» — це подарунок з братського плеча Червоненку Ігорю Альфредовичу, брату в.о. міністра транспорту.

За даними експертизи СБУ О.Турчинова, Євген Червоненко, «відпрацьовуючи російські хабарі», не зважаючи на численні порушення, продовжує безплатну передачу термінала Іллічівського порту приватній структурі.

Виникає запитання: в чий інтерес працює Є.Червоненко? Нагадаємо, що приватне підприємство «Укртрансcontainers» представляє в Україні інтереси російської «Національної Контейнерної Компанії». Своєю чергою її засновником є компанія з обмеженою відповідальністю «Транскарго Європ Лімітед» (Велика Британія), яка не відповідає за своїми зобов'язаннями перед державним портом.

Таким чином, враховуючи низьку платоспроможність, ПП «Укртрансcontainers» свої зобов'язання виконати не в змозі, та й не ставить за мету. Водночас, відповідно до умов договору та норм чинного ци-

вільного законодавства, після закінчення дії договору про спільну діяльність майно, надане у спільну власність, та витрати на його реконструкцію і модернізацію, зроблені за рахунок внеску у спільну діяльність, підлягають поверненню (відшкодуванню) комерційній структурі.

Таким чином, Іллічівський МТП має повернути ПП «Укртрансcontainers» задіяне у спільній діяльності обладнання, а також відшкодувати витрати на модернізацію власного обладнання, зроблені за рахунок внеску ПП «Трансконтейнер», які лише на першому етапі розвитку контейнерного термінала повинні становити 19 млн дол. США.

Аналізуючи умови договору про спільну діяльність, можна зробити висновок, що умови цього договору задовольняють тільки пана Червоненка та комерційну структуру з невідомим, «англійським», походженням. Однак у жодному разі не державу.

Виходять за всякі рамки корупційних проявів і дії Є.Червоненка щодо АБ «Експрес-банк», який обслуговує практично всі грошові потоки Укрзалізниці. Недавно, під шквальним тиском в.о. міністра транспорту, через проведення додаткової емісії контрольний пакет акцій банку перейшов у володіння закордонного Індустріалбанку, який віднедавна належить фінансовій «імперії» скромного держслужбовця Червоненка. Як свідчать приголомшені співробітники банку та Укрзалізниці, під час голосування щодо додаткової емісії акцій Є.Червоненко суворо заборонив державним акціонерам викупувати додаткові акції.

Недавні події, пов'язані з відставкою уряду, давали надію, що відійде у минуле і горезвісний розкрадач державної власності Червоненко. Однак, як недавно засвідчив Євген Альфредович у колі своїх друзів, «бог не фраєр, а президент тем болше». Тому йому нібито знову віддають «на відкуп» Мінтранс. Хотілося б сподіватися, що це все ж таки вигадка самого Червоненка, без якої він, звісно, жити не може. Сподіваємося, в Президента вистачить мужності, щоб не повторювати кадрових помилок. Втрата Україною портів і Укрзалізниці сьогодні ймовірна, як ніколи.

Роман КОПОВ
«Україна
Кримінальна»
www.cripo.com.ua

Продовження теми

Схоже, в Україні саме поняття «корупція» з категорії кримінальної перейшло до категорії РР-термінів. Принаймні кожен новий уряд обіцяє докорінно знищити це ганебне явище. Та минає певний час (приблизно рік — зазвичай більше уряди в нашій країні не затримуються), і все повторюється знову. Обіцянки про тотальну операцію під кодовою назвою «Чисті руки», кілька гучних затримань «злісних корупціонерів», які взяли хабар аж (увяжі собі!) 300 гривень. Чесно кажучи, нічого, крім скептичної посмішки, такі заяви урядовців не викликають. Звісно, я не закликаю до прилюдного відрубання кінцівки, яка взяла хабар. Однак одними гаслами корупцію не зупинити. Зокрема в системі освіти. Адже це зло в різних формах укорінювалося тут десятиліттями.

У своєрідному народному рейтингу корумпованості вищі навчальні заклади хоча й поступаються місцем «даїшникам» і медикам, проте ненабагато. Усі ж намагання керівництва галузі викоренити це зло були суто декларативними або взагалі комічними. Згадаймо, як потішалися і викладачі ВНЗ, і студенти над розпорядженням колишнього міністра освіти України Василя Кременя, яке забороняло дарувати викладачам квіти...

Взагалі прояви корупції завжди довести важче, ніж прояви хабарництва. Та й жоден з керівників вищих навчальних закладів навряд чи зізнається в корупції. Мовляв, де-де, а в їхньому закладі такої не може бути априорі. Утім, батьки абітурієнтів іншої думки. Адже, незважаючи на незалежне тестування, наявність комітетів боротьби з корупцією в освіті, функціонування гарячих ліній, скринок довіри та ін., ситуація повторюється з року в рік. Особливо напередодні вступних іспитів. Утім, половину провини в цій ситуації нинішній в.о. міністра освіти і науки Станіслав Ніколаєнко перекладає на... батьків, фактично намагаючись очистити запламований відомчий мундир. Мовляв, родичі абітурієнтів самі провокують викладачів. Щоправда, він чомусь не прокоментував ситуацію навколо складання сесій. Однак зазначив, що проблемі самими адміністративними заходами не вирішити — потрібен комплекс фінансового, соціального, правового, організаційного характеру. Та й усе залежить від студентів. І навів приклад, як в одному з університетів Івано-Франківська за сприяння студентів під час вступної кампанії батькам і студентам було повернено десятки тисяч доларів. Однак не повідомив, як покарано тих, хто ці кошти вимагав і отримав.

У № 32(131) газети «Персонал Плюс» у статті «Вища освіта як

чинник корупції» її автор Ростислав Щокін розповідав і про деякі корупційні схеми, які діють у державних ВНЗ, і про приблизний розмір «подяк», які крутяться в одному конкретному вищому навчальному закладі. За даними автора, в одному зі столичних економічних вищих навчальних закладів річний приріст на «бюджет» становить близько 1,5 тис. абітурієнтів. Середній розмір хабара — 4 тис. доларів. Отже, річний

ВИНУВАТІ ТІ, ХТО ДАЄ, А НЕ ТІ, ХТО БЕРЕ?

тіньовий дохід 1500х4000=6 000 000 доларів. Наразі сума, що надійшла до рук ректора, становить 1,5 млн доларів.

Непоганий заробіток, чи не так? Проте припустимо, що не все так погано, і якась частина абітурієнтів вступає саме завдяки своїм знанням. Та щоб усі і поголовно... Це не в традиціях української освіти.

Замість коментаря можемо навести цитату з виступу міністра освіти Станіслава Ніколаєнко: «Я провів переговори з кожним ректором кожного ВНЗ, до того ж залежно від ситуації — жорсткі чи м'які — щодо особистої відповідальності за ситуацію з корупцією. Я звернувся до кожного губернатора, аби було створено спеціальні громадські ради, які через засоби громадського впливу контролюватимуть прозорість вступної кампанії. У нас, у Міносвіті, теж створено спеціальний штаб. Якось, наприклад, 58 наших працівників побували у ВНЗ Києва, поспілкувалися з абітурієнтами та батьками, аби виявити, наскільки «чистим» був тут вступ. І в Одесу, Львів, Донецьк, Дніпропетровськ, Харків виїжджають спеціальні групи, які відстежуватимуть ситуацію з корупцією на місцях. У нас діє також спеціальна «гаряча лінія». В окремі дні реєструють по двадцять п'ять дзвінків. В основному люди скаржаться на дії приймальної комісії. Проте під час перевірок виявляється, що в дев'яти випадках з десяти рішення комісії обгрунтовані...»

Якщо ж врахувати ті суми, які «крутяться» в кишенях хабарників, то зрозуміло: всі ці комісії їм — що мертвому каділо...

Взагалі індії складається враження, що Станіслав Ніколаєнко відмовляється допомагати студентам вирішувати проблеми стосовно керівництва

їх вузів, завваженого у різних порушеннях і зловживаннях. Свого часу студенти Кіровоградського політехнічного інституту провели акцію голодування на знак протесту проти ректора цього ВНЗ, який активно, за свідченням студентів, застосовував адміністративний ресурс під час виборів-2004. «Однак пан міністр зробив висновок, що доказів вини ректора недостатньо для звільнення. І пропонував шукати вагоміші докази, аніж ті, які запропонували йому студенти. Не

Миколайович. Кодекс — це, звісно, добре. Проте ж і медики начебто давали клятву Гіппократа... А скільки у нас коштує «безплатна» медицина, гадаю, знають усі.

Ще один досить сумнівний метод, яким збирається пан Ніколаєнко боротися з корупцією — створення системи незалежного зовнішнього тестового оцінювання. Над цим працюють Міносвіті спільно з... фондом «Відродження», який фінансує відомий фінансовий спекулянт Джордж Сорос. Взагалі ж ця система тестування, яку намагаються копіювати з американської, навряд чи підійде під українські реалії. Оскільки за певних обставин певні учні ще за день до тестування знають можливі варіанти завдань... Тож чи варто витрачати гроші на це — питання риторичне. Адже за будь-яких умов такими методами корупцію не перемоги.

Проведене невелике соціологічне опитування засвідчило: 88% респондентів вищі навчальні заклади України назвали корумпованими. До того ж хабарі беруть не лише готівкою. Якось мені розповіли, що в одному зі столичних ВНЗ за залік студенти мали розплачуватися... картками повповнення рахунка мобільного зв'язку. Наразі варто зазначити, що людина вчлася не на «бюджеті», а за контрактом. У цьому сенсі ситуація в недержавних ВНЗ зовсім інша. По-перше, студенти сплачують за навчання. А отже, навіщо їм ще й давати хабарі? Тим паче, що, турбуючись про свій імідж, керівництво таких закладів чітко відстежує саму можливість таких дій. Тим часом керівники окремих державних ВНЗ, побачивши загрозу своїм «гонорарам», роблять усе можливе й неможливе, аби дискредитувати конкурентів. Звісно, є серед них частина «одноденки» зі словами «університет, інститут, академія» у назві, які не мають жодного стосунку до системи вищої освіти. Однак за диплом, який не має жодної цінності, окрім як вартості паперу, беруть чималі кошти. Утім, це вже називається іншим словом — «шахрайство». І саме структури Міносвіті на місцях мали б спільно з правоохоронцями розбиратися з такими «шахрайськими конторами». Та, за деякими винятками, цю тему воліють не чіпати. Натомість, обліковуючи брудом інші недержавні вищі навчальні заклади, які мають солідну матеріальну базу, висококваліфікованих викладачів, найефективніші програми навчання, забезпечення літературою. Звісно, за навчання в таких ВНЗ необхідно платити. І досить серйозні кошти. Та знову ж таки — платять за отримані знання, а не за «корочку».

Сергій ШЕВЧИК

Офіційно

Кримські газети «Крымская правда» та «Кримська світлиця» розповсюдили інформацію про те, що голова Верховної Ради Автономної Республіки Крим Борис Дейч висловив своє галасливе обурення («на повышенных тонах», як називають це газети) призначенням на посаду керівника Комітету з охорони культурної спадщини Криму Світлани Скороcheno, позаяк та (далі мовою оригіналу) «бывший преподаватель Межрегиональной Академии управления персоналом (МАУП), известной антисемитскими настроениями»... Мабуть, єврей Дейч сплутав чинні расистські закони його історичної батьківщини Ізраїлю із за-

ЩО «ОБУРИЛО» ДЕЙЧА?

Заява з приводу ксенофобських висловлювань кримського спікера

конодавством Держави Україна. Нагадуємо цьому «законнику», що, згідно з Конституцією України, забороняється відмовляти у прийнятті на роботу за расовими, релігійними, етнічними ознаками або за політичними, ідеологічними чи іншими поглядами. Якщо ця інформація підтвердиться, Президія МАУП, де навчаються студенти з 25 країн світу і в якій працюють представники багатьох національно-

стей, зокрема євреї, гарантує Дейчу пожиттєве судове переслідування, доки він не навчиться поважати Конституцію України або не виїде до історичної батьківщини.

Взагалі, хто такий Дейч? Єврей, який народився в Румунії 1938 року, потім закінчив Донецький інститут радянської торгівлі і весь час обіймав посади «по торговельній лінії», доки став директором кримського пансіона-

ту «Сонячний камінь», який належить шахті ім. Засядька, де керівником був інший єврей — Юхим Звягільський. Звягільський і Дейч входять до керівництва Єврейської конфедерації України, де співголовою працює такий собі Сергій Максимов, якого, за багатьма повідомленнями ЗМІ, давно пов'язують з міжнародним єврейським злочинцем Семеном Могиловичем. Другим співголовою є якраз Ю.Звя-

гільський, про якого не раз повідомлялося, що він під час виконання обов'язків Прем'єр-міністра України вкрав в України і вивіз до Ізраїлю 300 мільйонів (!) доларів. Отака вона — компанія Дейча, який нині намагається провадити расистсько-ксенофобську кадрову політику в Криму.

Користуючись нагодою, повідомляємо Дейчу, що на нього готується відповідний судовий позов від МАУП, зокрема з відшко-

дуванням матеріальних збитків. Такі позови МАУП уже не раз вигравала в інших відомих сіоністів на кшталт Рабиновича, Санде-на, Зісельса. МАУП отримала понад 50 тис. гривень, які одразу направила на утримання українських сиріт. Гадаємо, що і гроші Дейча не завадять українським дітям. Водночас просимо по-братньому Кримську митницю уважно відстежувати закордонні пересування Дейча, щоб він часом не взяв приклад зі свого колеги Звягільського, оскільки йому треба буде ще розрахуватися з МАУП та українськими дітьми.

**За дорученням
Президії МАУП
Георгій ЩОКІН**

Таємниці історії

Радянська влада завжди генерувала велику кількість ідей. Отож і в радянському шлягері були слова «Мы рождены, чтоб сказку сделать былью...» Безперечно, частина цих проектів мала раціональне зерно і втілення їх у життя принесло багато користі людям. Та були й такі, реалізація яких оберталася трагедією не лише для окремих людей, а й для цілих народів. Недаремно ж улюбленим прислів'ям Сталіна було «Ліс рубають — тріски летять». У засекречених архівах можна знайти багато документів, які нині прийнято називати модним словом «бізнес-план». Хто за ними стояв і яку мету переслідував — добре видно з матеріалу, запропонованого вашій увазі.

У другій половині XIX століття Крим, як і Південь України в цілому, був малозаселеним регіоном. На початок XX століття переселенцем на півострові був кожен четвертий мешканець. Деяким національним групам царський уряд надавав матеріальну допомогу, низку привілеїв. Перевагами користувалися в основному німецькі колоністи й деякі інші, зокрема єврейські переселенці. Їм надавали великі земельні наділи, податкові пільги, позики на особливих умовах і звільняли від військової служби. Тому ці групи й становили основу сил, які прагнули створити в Криму національну державу.

1920 року після звільнення Криму від Врангеля й встановлення Радянської влади привілейовані національні групи колоністів втратили всі пільги, а їхні плани щодо створення власної держави стали досить примарними. Для зміцнення впливу вони використовували енергійні методи, створюючи громади і союзи. Так, 1921 року виник союз «Бундестрой», 1922 року активно діяв єврейський споживацький кооператив «Самодіяльність».

На початку 1920-х років, користуючись украй складним становищем молоді Радянської республіки, низка іноземних фірм розпочала з радянським урядом переговори про надання економічної допомоги. Наразі висуvalи відповідні умови: здача в концесію низки розробок на території Криму і створення єврейської автономії. Саме в голодні 1921 — 22 роки на півострові вперше дізналися про благодійну єврейську організацію «Джойнт».

У 1920-ті—1930-ті роки в Криму вже активно діяв створений у США «Агро-Джойнт», який спирався на кримських колоністів-євреїв. З 1922 року в Сімферополі функціонувала філія банку «Агро-Джойнт», яка фінансувала переміщення нових єврейських переселенців,

а також підготовку національних кадрів у навчальних закладах Криму. У Джанкої утворилася найбільша філія фірми «Агро-Джойнт». Саме в цей час у степному Криму з'явилось більш як 150 поселень,

ПРОЕКТ
«КРИМСЬКА
КАЛІФОРНІЯ»

які заселялися винятково «особами єврейської національності».

Діяльність ця невдовзі набула масштабу міждержавних відносин. 1923 року в СРСР і США майже одночасно почали обговорювати ідею створення національної автономії і переселення євреїв із Білорусі, України, Росії в район Чорного моря. За знайденими в архівних зібраннях Криму документами, а також іншими джерелами, нині можна частково відтворити хід тих давніх подій.

...Про переселення євреїв до Криму активно заговорили в елітарних колах столичної інтелігенції. З Америки прибув один з керівників «Джойнту», виходець з Росії Розен, який переконував голову КримЦВК Гавена виділити для експерименту незаселені землі для переселення тисячі єврейських сімей в обмін на фінансову й технічну допомогу. Катастрофічна ситуація в Криму, що склалася після голоду 1921—1922 років, відсутність допомоги з Центру не залишали керівникам Криму можливості для вибору.

Одним з головних ідеологів реалізації ідеї став член радянського уряду Юрій Ларін (Михайло Лур'є), уродженець Сімферополя, майбутній тесть М.Бухаріна. Він розробляв план створення єврейської республіки в Криму і розселення на його території 280 тис. євреїв. Тим часом через близького Марії Ульянової і Миколі Буха-

ріну по редакції газети «Правда» Абрама Брагіна, керівника єврейської секції РКП(б), було зчинено пропагандистський галас навколо «Єврейського павільйону» на Всесоюзній сільгоспвиставці 1923 року. Фінансував його все той самий «Джойнт». Цікаво, що під час свого останнього при-

ступово змістився на використання Криму, оскільки в Україні ще були свіжими спогади про єврейські погроми часів громадянської війни і не зникла небезпека повторення тих трагічних подій.

У січні 1924 року вже йшлося про «автономний єврейський уряд, що входив у склад федеративної

їзду до Москви в жовтні 1923 року напівпаралізований Ленін об'їхав єврейську експозицію на Всесоюзній сільськогосподарській виставці. Аналіз літератури, яку замовляли тоді для Леніна, свідчить про його підвищену увагу до єврейського питання і Криму.

У листопаді 1923 року Брагін підготував проект документа, згідно з яким до 10-річчя Жовтневої революції було запропоновано створити автономну область євреїв на території Північного Криму, південної степової частини України й Чорноморського узбережжя аж до кордонів Абхазії, загальною площею 10 млн десятин, аби переселити 500 тис. євреїв. На його основі Брагін, Розен і заступник наркомнацу Бройдо подали через Льва Каменєва до Політбюро відповідну записку, де значалося, що створення єврейської державності «виявиться політично вигідним для Радянської влади». У разі реалізації задуму автори записки гарантували надходження десятків мільйонів доларів «через посередництво єврейських, американських і міжнародних організацій», оскільки це «викличе небачимий інтерес усіх економічно й політично потужних організацій в Америці і Європі».

Політбюро не раз обговорювало проект. Активними його прихильниками були Троцький, Каменєв, Зінов'єв, Бухарін, Риков, а також Цюрупа і Чичерін. В обговоренні акцент по-

Росії», було підготовано проект декрету про створення у північній частині Криму Єврейської Автономної РСР. Єврейське телеграфне агентство (ЕТА) 20 лютого 1924 року розповсюдило за кордоном відповідне повідомлення.

Для вирішення питань, які порушувалися у зверненнях Ларіна і Брагіна з приводу переселення євреїв з України і Білорусі, Президія ЦВК СРСР на засіданні 29 серпня 1924 року постановила створити Комітет із земельного забезпечення єврейських трудящих і Громадський комітет із земельного забезпечення єврейських трудящих. КомЗЕТ очолив П.Г.Смидович, ГЗЕТ — Ю.Ларін.

КомЗЕТ зайнявся переселенням 500—600 тисяч осіб. Його необхідність пояснювали цілковитою непристосованістю «економічної структури єврейського населення до радянського устрою, до курсу на держторгівлю, кооперацию і концентрацію промисловості, мовляв, якщо не буде вжито термінових заходів, значна частина євреїв опиниться перед перспективою вимирання і виродження...»

У травні 1926 року було створено перспективний план переселення євреїв по СРСР на десять років — 100 тис. сімей. У червні того самого року затверджується план на найближчі три роки — 18 тис. сімей. Відповідно до рішення ЦК ВКП (б) від 26 липня 1928 року, Кримська

АРСР, як і Біробіджан, мала стати основною базою єврейського переселення. До жовтня—листопада 1928 року для цієї ж мети в Криму було виділено 131 901, 24 га землі.

З 1921 року у Криму існувала автономна республіка, діяла своя Конституція. Поступово долалися тяжкі наслідки голоду, почалася «ліквідація безземелля» серед кримських татар через їх переселення з гірського Криму в степові райони. Більш як 200 тис. татар-емігрантів з Болгарії і Румунії отримали офіційний дозвіл повернутися в Крим з наданням їм пільг (відповідне рішення ВЦВК РРФСР й досі не скасовано).

21 квітня 1926 року виїзне засідання Бюро ОК ВКП(б) у Бахчисараї схвалило перспективний план переселення по республіці, але виявилось, що переселення євреїв до Криму суперечило політиці місцевої влади щодо земельного устрою татарських селян. Це неминуче призвело до конфлікту між керівництвом кримських державних, партійних органів і Москвою. У столиці за справу взялися високопосадовці чиновники. На підтримку «кримського проекту» і з закликом до Заходу про збір коштів виступили 49 відомих письменників. До Америки і Європи відправилися делегації агітувати за створення єврейської республіки в Криму. У Берліні на зустрічі з представниками фінансово-політичних кіл Європи народний комісар закордонних справ Чичерін заперечив, що уряд СРСР «дуже серйозно» ставиться до «кримського проекту», і його не важко буде втілити в життя.

Характерною була реакція лідерів Всесвітньої сіоністської організації. Вони включили питання про «Кримський проект» у повістку дня Єврейського конгресу Америки, який відбувався в Філадельфії. Зі зверненням до учасників про збір коштів на «Кримський проект» виступили 200 найбагатших людей Америки. Обговорення питання схвалили майбутні президенти Г.Гувер і Ф.Рузвельт, а дружина останнього, Елеонора, особисто взяла участь у його роботі. Напередодні конгресу від імені радянського уряду Смидович ще раз зазначив, що в обмін на фінансову допомогу «здійснюватиметься колонізація Криму євреями». Конгрес постановив підтримати «Кримський проект» і виділити 15 млн доларів.

Під час роботи конгресу деякі його впливові учасники категорично виступили проти проекту, розцінивши його як вдалий хід більшовиків на отримання доступу до міжнародних фінансових ресурсів. Однак ситуацію врятував Л.Маршалл, який позитивно охарактеризував становище в СРСР і «Кримський проект». Таким чином, незважаючи на відсутність дипломатичних відносин між СРСР і США, конгрес вирішив через «Джойнт» розпочати інвестування Криму.

Політбюро ухвалило відповідну постанову, де головним завданням було «тримати курс на можливість організації автономної єврейської одиниці за умови сприятливих результатів переселення» в Криму. Водночас у СРСР і США — ймовірно, не без допомоги єврейських кіл — розпочалося зондування ґрунту щодо налагодження дипломатичних відносин між країнами. Так, під час переговорів з одним із лідерів «Джойнту» Розенбергом Ларін і колишній бундівець Вайнштейн від імені радянського керівництва заявили, що реалізація «Кримського проекту» «відбуватиметься до успішного завершення за будь-яких обставин», але у зв'язку з «невизнанням американським урядом радянського уряду, американська єврейська громадськість має залишити позицію нейтралітету і проявити певний тиск на уряд Сполучених Штатів». Розенберг пообіцяв посприяти в цьому питанні. Про це говорив у Москві і Варбурґ. Їхні зусилля вплинули на Рузвельта, невдовзі після обрання його президентом США було налагоджено дипломатичні відносини з СРСР.

Усі рішення щодо Криму ухвалювалися в цілковитій таємниці. Про них не знав навіть секретар Кримського обкому партії Петропавлівський. А заступник Менжинського по ГПУ Тріліссер на нараді в ЦК РКП(б) з антисемітизмом здивовано констатував появу пліток у єврейському середовищі про створення в Криму єврейської республіки. Ситуацію несподівано «зрівняв» голова Українського ЦВК Петровський, який дозволив витік інформації про рішення Політбюро в інтерв'ю кореспонденту «Известий».

**За матеріалами
закордонних ЗМІ**

**(Продовження
в наступному
числі газети)**

Злочин і покарання

У США ЄВРЕЯ-ТЕРОРИСТА ЗАСУДЖЕНО ДО 20 РОКІВ УВ'ЯЗНЕННЯ

Суд Лос-Анджелеса засудив до 20 років ув'язнення єврейського екстреміста, члена організації «Ліга захисту євреїв» 62-

річного Ерла Кругеля, який визнав свою участь у змові задля влаштування вибуху в одній із каліфорнійських мечетей та офісі конгрес-

мена арабського походження.

Кругеля заарештували разом з лідером Ліги Ірвом Рубінім у грудні

2001 року за інформацією, переданою ФБР одним з молодих членів організації. Останній заявив, що йому показали список ме-

четей, які найбільш підходили для здійснення терактів. Йому також продемонстрували обрізки сталевих труб, які передбачалося використовувати як бомби. Спочатку Кругель відкидав усі звинувачення. Проте після того, як 2002 року за кілька годин до засідання суду Рубін перерізав собі горло, він пішов на співпрацю з правосуддям.

Погляд

ТУРЕЦЬКИЙ ШАХ ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗУ ЧИ «КИТАЙСЬКА НІЧІЯ» ДЛЯ УКРАЇНИ?

Президент Грузії Міхаїл Саакашвілі — особа, на думку спостерігачів, досить екзальтована — вступився перед Євросоюзом за українське керівництво. В інтерв'ю кореспонденту британської газети «Файненшл Таймс» 21 вересня він засудив небажання Брюсселя пообіцяти щось конкретне Україні в її нестримному бажанні долучитися до ЄС. Утім, Саакашвілі зробив це не тільки «як друг Віктора». Він поскаржився, що й сам майже нічого з обіцяного не отримав від ЄС. І пояснив, що поразка Президента Ющенка обернеться «катастрофою для Грузії». Справді, вже сама частота зустрічей двох президентів за якісь півроку та їхні глобальні ініціативи на кшталт «боржомської» про намір «просувати демократію» на теренах від Балтики до Каспію (щоправда, міністр закордонних справ Борис Тарасюк зізнався, що ідею вони запозичили в Олбрайт) свідчать, що нинішній грузинський лідер ні в кого більше інтересу не викликає. Його країна міцно утримує лідерство за показниками американської фінансової допомоги на душу населення (днями Грузія отримала ще 300 мільйонів доларів від уряду США, і в Тбілісі негайно перейменували вулицю, що веде до аеропорту, на вулицю Буша), уряд отримує по тисячі доларів зарплати з ласки фінансового спекулянта Джорджа Сороса. Абхазія та Південна Осетія й надалі не бажать користися Тбілісі, а Рада Європи ввічливо нагадує грузинському керівництву про обов'язок розвивати демократичні засади.

Навряд чи в Брюсселі взяли до уваги це інтерв'ю Саакашвілі, але (за часом збігом) майже негайно голова Європейської Комісії Жозе Мануель Баррозу повідомив на прес-конференції, що Європейський Союз не хоче брати на себе нові зобов'язання щодо членства України в ЄС. «Єврокомісія підтримує європейський вибір України, але на нинішньому етапі, мусимо сказати правду, чимало країн ще не готові підтримувати вступ України в Європейський Союз. Ми підтримуємо Україну, але на цьому етапі з обережністю беремо на себе нові зобов'язання», — сказав він.

Те, що дипломатично

висловлює високий посадовець, розтлумачують інші. Консультант Єврокомісії із зовнішньополітичних питань Джеф Мідд зазначив, що перспективи створення вільної зони торгівлі між ЄС і Україною сповільнилися, уповільнився процес вступу України до Світової організації торгівлі, і взагалі нинішня ситуація перешкоджає вступу України — увага! — навіть у далекому майбутньому до Європейського Союзу.

Перебуваючи в Москві, міністр Тарасюк зізнався, що рівень відносин України з ЄС і НАТО значно нижчий за рівень таких відносин у Росії. Щодо НАТО — це суцільна правда, російське партнерство на щабель вище. А щодо ЄС, то тут треба пояснити ро-

ків просуває демократію і права людини. Можливо, тому, що Україна ще сама боржник перед Радою Європи. Жодна інша краї-

кає реорганізувати ЄС, який набрав помітних ознак федерації, в міжнародну організацію — Спільку європейських держав. Пригадаймо, недавно перебуваючи в Києві, президент Клаус порадив українському керівництву охолонуть і не бігти задержувати голову за будь-яку ціну в ЄС.

А 3 жовтня Брюссель має розпочати переговори про вступ Туреччини до ЄС. Таким чином євробюрократи не зважають на настрої громадян, адже французи і голландці голосували проти Євроконституції ще й тому, що вони проти такого розширення. Уже Франція та Австрія оголосили, що проведуть національні референдуми про вступ Туреччини. Водночас у Брюсселі обіцяють — переговори затягують. «Шлях буде довгим і тривалим», — так сказав Єврокомісар із розширення Оллі Рен.

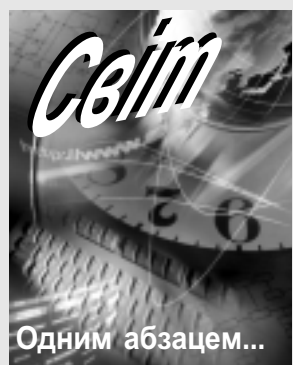
Тим часом Туреччину активно підтримують США. Воно й зрозуміло — послаблена в такий спосіб об'єднана Європа не буде конкурентом Вашингтону. Офіційна Анкара не цурається жодних засобів, аби натиснути на Європу. Так, прем'єр Реджеп Ердоган уже розіграв і релігійну карту, звинувативши ЄС — мовляв, це «християнський клуб», який не хоче «злиття культур».

Водночас релігійне питання дедалі загострюється в самій Туреччині. Турецька держава є світською, як то започаткував засновник країни Атаюрк. У намаганні не допустити зростання релігійного впливу влада часом вдається до просто-таки кумедних заходів. Так, спеціальна служба стежить, щоб на пляжах на жінках не було забагато... одяжі — віднедавна турчанкам за-

сійську модель відносин. Москва ставиться до Євросоюзу не з більшою повагою, аніж до будь-якої іншої міжнародної організації. Натомість розвиває двосторонні відносини з країнами ЄС. Свіжий приклад — угода Росії і Німеччини про будівництво газопроводу по дну Балтики, на чому помітно втрачає Польща та Україна як транзитні країни. Угоду освятив своєю присутністю канцлер Герхард Шредер. Таке враження, що на Липках швидко забули про недавню нараду в МЗС, де Президент поставив завдання зайнятися зовнішньоекономічною діяльністю. Однак українське керівництво й надалі «бореться за демократію». Під час перебування у США міністр Тарасюк всіляко пропагував «боржомську ініціативу» Ющенка і Саакашвілі на створення Співдружності демократичного вибору від Балтики до Каспію. То чим же не влаштовує Рада Європи, яка географічно від Атлантики до Каспію вже 50

на не перебувала під моніторингом так довго, як Україна — час уже святкувати десятиріччя ювілей. І вже 6 жовтня Парламентська Асамблея Ради Європи знову розглядатиме українське питання. У проекті резолюції вказано, що Україна не виконала всіх своїх зобов'язань як країна-учасниця, і наголошено на притягненні до відповідальності організаторів фальшування торішніх президентських виборів. Загалом проект резолюції висуває 26 пунктів вимог до України. Серед яких — ухвалення законів про Президента і Кабінет Міністрів, про парламентські слідчі комісії. Роками ПАРЕ вказує на необхідність реформування прокуратури. У справі Гонгадзе вона закликає притягти до судової відповідальності замовників і організаторів убивства журналіста. Після провалу недавніх референдумів щодо Євроконституції майбутнє Євросоюзу вельми непевне. Так, президент Чехії Вацлав Клаус закли-

Одним абзацем...

Польща обрала новий парламент

У Польщі обрали новий Сейм (нижня палата парламенту) і Сенат (верхня палата). Майже з 11 000 кандидатів 460 осіб отримали депутатський мандат і 100 — сенаторський. Явка виборців була найнижчою за всю посткомуністичну історію країни — близько 40 відсотків. Перемогу здобула консервативна партія «Право і справедливість», за яку, за даними екзит-полу, проголосувало 27,6 відсотка електорату. Тепер лідер цієї партії Ярослав Качинський — головний претендент на пост прем'єр-міністра.

У Литві звільнено голову ВПС

Голову ВПС Литви полковника Йонаса Марцинкуса звільнили з посади за катастрофу російського винищувача Су-27, оскільки збройні сили Литви не змогли своєчасно виявити й належним чином відреагувати на порушення повітряного простору країни. Нагадаємо, що Су-27 розбився 15 вересня в сусідньому з Калінінградською областю Шацькому районі Литви.

Землетрус у Перу

У Перу землетрус силою сім балів за шкалою Ріхтера забрав життя щонайменше п'ятьох людей. У містечку Тарапото зруйновано близько 40 відсотків будинків, у багатьох регіонах країни обірвалися телефонні дроти. Цей землетрус став найсильнішим у Перу з 2001 року. Тоді загинуло 75 осіб, а сила підземних поштовхів сягла 8,1 бала.

Колумбія прихистила екс-президента Еквадору

Як повідомляють колумбійські ЗМІ, екс-президент Еквадору Лусіо Гутьєррес попросив політичного притулку в Колумбії. У квітні конгрес Еквадору звільнив Гутьєрреса з посади президента через масові протести проти спроби президента розпустити конституційний суд. У липні голова Верховного суду Еквадору видав ордер на арешт Гутьєрреса, якого звинувачують у перевиршенні своїх повноважень і підризи національної безпеки. До цього екс-президент переховувався у Бразилії і США.

Ігор СЛІСАРЕНКО

Нам пишуть...

БОЛЯЧЕ ДИВИТИСЯ НА НАШЕ СЬОГОДЕННЯ

Про вашу газету дізнався зовсім випадково: помилково поштарка чи відділ доставки поклали до скриньки ваш тижневик замість «Української газети Плюс». Перед тим, як повернути «Персонал Плюс», я перечитав усе від першої до останньої сторінки. І одразу ж пішов до поштового відділення й передплатив тепер уже

улюблену газету. Ніколи не думав, що ваше видання таке цікаве й корисне для усвідомлення правди про нашу дійсність.

Як ніколи боляче дивитися на наше сьогодні. Вірилося, що справді будуть зміни на краще і бандити таки сидітимуть у тюрмах. Немає рішучості й твердості. Лише м'явисті, обумовлені байдужістю і всепро-

щенністю... Через друзів і однодумців посприяю розповсюдженню саме вашої газети. Вона не може залишатися байдужими справжніх українців, патріотів Батьківщини серед ворогів України — сіоністів, комуністів і просто перефарбованих...

Валерій НАГАЄВСЬКИЙ,
Умань Черкаської області

КОНФІСКУВАЛИ ШКІЛЬНИЙ САД

Звертаюся до вас, оскільки тільки ви можете відреагувати в силу своїх можливостей. У Харкові в престижному районі Павлове Поле є середня школа, біля якої раніше ріс прекрасний сад. Цього року сад вирубили, обгородили ділянку високою огорожею, вирили котловину і розпочали будівництво. Усе це зробили дуже швидко і таємно від місцевих жителів. Народ обурився. Нелегко було з'ясувати, що тут будують. На наше запитання новий губернатор відповів, що землю виділили 2004 року, з усіма все узгоджено (щоправда, управління екології нічого не знає про вирубаний сад), усі задоволені, особливо вчителі й учні цієї школи. Останнім часом чути багато про відомлені про те, що люди незадоволені забудовою в містах. Та шкільний сад в Україні це не вирубували. Такого свавілля ще треба пошукати. Коли жителі почали обурюватися, ця контора повісила плакат, скромно зазначивши, що тут буде культурний центр. А про те, що він ізраїльський — жодного слова. Ми впевнені, що землю вони отримали незаконно ще за старого режиму, адже конфіскація шкільного саду не може бути законною. А влада і прокурор мовчать. Ми проти будівництва в саду будь-якого центру — російського, татарського й навіть українського, а тим паче ізраїльського. До того ж ми знаємо, чий патріотів, якої держави цей центр виховуватиме.

Олена САВЧЕНКО
Харків

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПРАВДУ

На сторінках саме вашої газети знаходжу відповіді на свої запитання. Спасибі вам за відверту правду, за безкомпромісну й мужню позицію. Спостерігаю, як дедалі більше людей тримає в руках «Персонал Плюс», — і радію, що розчарування українців наслідками Помаранчевої революції не змінилися розпачем, бо є МАУП, є багато людей, які не сидять склавши руки. Роботи — море, адже

треба не пропустити повз увагу жодних ворожих підступів. Улітку я побувала на Хортиці. Виявляється, будівництво мосту через особливо цінну з історичного й природоохоронного погляду частину острова триває, попри розпорядження Президента про його припинення для розгляду альтернативних пропозицій. Невже ж не зможемо протистояти руйнації наших святинь? Доведеться нам кліпати

очима й перед ЮНЕСКО, адже Хортиця належить до пам'яток світового значення. А що ми скажемо своїм дітям, онукам? Ми ж перед Богом відповідаємо за нашу Україну, за все, що тут діється. Сподіваюся, журналісти не обминуть увагою цю проблему.

Марія ГАРМАШ,
с. Устимівка
Васильківського району Київської області

ПРЕЗИДЕНТ МАЄ ВИКОНАТИ ОБІЦЯНЕ

Відхилення парламентом пропозиції Президента й уряду ухвалити пакетом закони про вступ України до СОТ поставило нашу державу в дуже скрутне становище. Олександр Мороз вважає, що ухвалення цих законів пакетом не відповідає регламенту, а отже, є незаконним. А ухвалення змін до Конституції пакетом відповідає регламенту? Володимир Литвин під час телефіру сказав, що протистояння в парламенті щодо

СОТ здійснюється за вказівкою Росії, щоб не допустити вступу України до цієї організації першою. Та це й не дивно, бо комуністи завжди були на боці Росії, хоча їдять український хліб. А Путін обліває Україну брудом. Ми їм по-братськи дали можливість приватизувати свої енергоресурси, нафтопереробні заводи. А вони нам палиці в колеса вставляють. Уже пора росіян поставити на місце, як це зробили в Балтії. А ось

Польща завжди підтримує нас на міжнародній арені — і в політичних, і в економічних питаннях. Оце і є стратегічний партнер. Ми усі чекаємо від Віктора Ющенка виконання обіцянок, які він давав під час президентських перегонів. А щоб їх виконати, потрібен пропрезидентський парламент, тоді справді бандюги сидітимуть у тюрмах.

Анатолій ТКАЧЕНКО
Суми

БАНДИТИ ДОСІ В КРІСЛАХ

Вікторе Андрійовичу, Ви заявляли, що Ваша мета — служіння народу. Що ми маємо після того, як повірили Вам і обрали Вас на найвищий щабель влади? Бандити, з якими Ви обіцяли розібратися, й досі у своїх кріслах, їхні пахани

«похворіли» і лікуються на найпрестижніших курортах світу, готуючись до парламентських виборів — 2006. Таке враження, що Ви готові повернути владу тим, у кого цю владу відібрав знедолений народ. Вікторе Андрійовичу, ми

розуміємо, що процес державотворення — не проста справа. Ви маєте підтримку народу, а це підтверджує, що Ви справжній Президент. Ви, Вікторе Андрійовичу, м'який і нерішучий, тому Ваші передвиборні обіцянки так і залишилися

обіцянками. Хто голосуватиме за партію, у списку якої будуть Порошенко і Червоненко? Чому Ви не бачите, що дехто з Вашого оточення просто користується своїм службовим становищем? На користь України працюватиме тільки той українець, у якого українська душа.

Василь МИРОНЕНКО
Миколаїв

На околиці нашого міста розташоване єврейське кладовище, куди часто приїжджають іноземці — євреї. Ніхто з місцевих жителів цього не завважував. Аж ось у районній газеті «Гадяцький вісник» опублікували статтю «Хто ж такі хасиди?». З цього матеріалу я й дізнався, що найчастіше до Гадяча приїждять представники найчисельнішої хасидської групи — любавичівські хасиди, щоб вшанувати пам'ять Алтера Ребе, похованого на цьому кладовищі. У книжці

...І ЗЕМЛЮ ВІДДАЛИ ЗА БЕЗЦІНЬ

Е. Ходоса (йому б Ющенко Героя України присвоїв) прочитав, що любавичівські хасиди — це група фашистського спрямування, а Алтер Ребе — засновник секти Хабад.

Чому я звертаю на це вашу увагу? Наша міська рада віддала в одному з наймальовничіших куточків Гадяччини на березі річки Псьол 1,2 га землі в оренду на 49 років любавичівським хасидам для розбудови такого собі «благодійного культурно-

релігійного центру». І все це робилося нішком, щоб ніхто не знав. Там збудують готель для хасидів з іншими будовами на 64 місця, зал засідань на 48 місць. Тобто працюватимуть члени секти на «благо» України. І землю віддали за безцінь.

Я горджуся вами, мої шановні, що МАУП — в авангарді істинних патріотів України. Здоров'я й успіхів Георгію Щокіну, Василю Яременку та іншим. І надалі публікуйте матеріали на важливі для України теми. Бо дії

Кравчука, СДПУ(О), а останнім часом й адміністрації Ющенка ведуть нашу Україну не туди. Зі статті Г.Щокіна дізнався, що у Верховній Раді вже аж 203 депутати — євреї. Хотілося б знати їх поіменно, щоб не голосувати за них на майбутніх виборах. Щоправда, вони, усі ці фельдмани, розлазяться по рейтингових фракціях.

Олег РОМАСЬ
Гадяч Полтавської області

ЛЮДЯМ ПОТРІБНА ПРАВДА

Недавно мені на очі потрапила стаття, надрукована у виданні, яке претендує на солідність. Автор статті звинувачував журналіста «Персонал», керівництво МАУП та Георгія Щокіна, зокрема у розпалюванні ненависті до євреїв. Журналіст дуже вправно жонглював цитатами, наводив убивчі, на його погляд, аргументи, та, схоже, сам так і не зрозумів, що ж намагаються розповісти широкому загалу Георгій Щокін і друковані видання МАУП. Я живу в Україні вже третій рік і можу засвідчити, що повідомлення про події на Близькому Сході, які надходять до українців, дуже фрагментарні. А тому простим людям важко розібратися у нинішній ситуації, якщо вони не отримуватимуть інформацію з інших джерел, зокрема і з газети «Персонал Плюс».

Кажуть, що на мой батьківщині йде війна. Однак чи можна назвати війною вбивство людиною метелика?

Чи можуть так звані палестинські терористи з камінням і пляшками з запалювальною сумішшю протистояти «нешчасним» ізраїльтянам, які озброєні авіацією і важкою бронетехнікою?

Однак я хотів би сказати про інше. Насправді палестинці з євреями чудово живуть на одній території, разом працюють, і між ними немає ворожнечі. Цю ворожнечу між нами розпалює ізраїльське керівництво. Аріель Шарон прямо заявляє, що руйнуватиме все навкруги, доки не досягне загальної подлеглості, погрожує знищенням синагог в арабських країнах — адже тоді євреї будуть змушені втікати до Ізраїлю.

Упродовж багатьох століть євреї жили по всьому світу поряд з іншими народами і зарекомендували себе як мудра і миролюбна нація. Що ж діється нині? Чим викликано нинішнє протистояння між ізраїль-

тянами і палестинцями? Багато представників інтелектуальної еліти в Ізраїлі пояснюють це політикою своєї влади, яка штучно нагнітає напруженість на палестинських територіях, і активно нав'язують простим громадянам, особливо молоді, образ араб-ворога. Однак ще далеко не всі знають, як шкодить така політика самим євреям, палестинцям і всьому світові.

Тому не можна переоцінити значення тієї роз'яснювальної роботи, яку провадить журнал «Персонал» та газета «Персонал Плюс».

Нині дуже важливо, щоб люди не плутали чорне з білим, антисіонізм з антисемітизмом. Саме про це і розповідають публікації журналу «Персонал» та газети «Персонал Плюс», переконливо доводячи пагубність і безперспективність сіонізму.

Фазз АМРО,
палестинець

В ОПОЗИЦІЇ ДО ВЛАСНОГО НАРОДУ?

Не пам'ятаю, хто з високіпосадовців назвав Комуністичну партію України «класично опозиційною». Однак розумна опозиція нині — це зазвичай чинна влада завтра. Класична опозиція ніколи не переступить через закон, тим паче на шкоду суспільству, інтереси якого вона має захищати. Переступивши закон у малій справі, вона — класична опозиція — дає зрозуміти суспільству, що коли прийде до влади, то ігноруватиме чинні закони і Конституцію держави, як це робила кучмівська влада у недалекому минулому.

Зазвичай опозиція — це партія або група партій, які, маючи свою ідеологію і програму її втілення в життя, є опонентами партії, що при владі, або політики уряду, навіть коаліційного. Тобто опозиція до влади, яка ігнорує закони, а не опозиція до законів, які теж діють на законних підставах, тобто ухвалені легітимною законодавчою владою, у цьому разі — Верховною Радою України.

Інша справа, коли опозиція уже прийшла до влади. Тоді вона має моральне і

юридичне право домагатися внесення змін та доповнень до чинних законів або заміняти ті чи інші закони новими.

«Комуністична партія України» не є такою. Вона як спадкоємиця скандально відомої ВКП(б) — КПРС брутально порушує вимоги чинної Конституції України, зокрема домагається підпорядкування української імперії, обстоює відновлення СРСР, виступає за запровадження другої державної мови — російської та ін. На лацканах піджаків депутати-комуністи носять якісь іноземні депутатські відзнаки (червоні прапорці), які не є відзнаками народних депутатів України. Таке враження, що КПУ — за Україну без українців. Нїде у світі немає такої комуністичної партії, яка порушувала б Основний Закон своєї держави, свого народу, за рахунок якого існує, і, зневажаючи права цього народу, перешкоджала б законодавчим процесам та економічному розвитку суспільства.

Згадаймо події у Верховній Раді на початку липня цього

року. Депутати від «опозиційних» фракцій — комуністичної, соціал-демократичної об'єднаної та ін., намагалися свистом, писком, вереском, завиванням сирен зірвати роботу парламенту під час ухвалення низки законів, якими обумовлено вступ України до Світової організації торгівлі. Не обійшлося без масової бійки. Це був шабаш дикунів... У результаті таких неконструктивних дій так званих опозиційних фракцій VII сесія Верховної Ради не змогла ухвалити надзвичайно важливі для економічного розвитку країни закони, зокрема ті, які стосуються пенсійного забезпечення, впорядкування земельних відносин, реформи житлово-комунального господарства, регламентації необхідних умов для створення малого й середнього бізнесу, законів, які вже нині, а не в далекому майбутньому, могли б значно поліпшити добробут та життя пересічних громадян, а не окремих олігархів.

Петро ПІДЛУБНИЙ
Київ

ЗУСИЛЛЯ МАУП МАЮТЬ РЕЗУЛЬТАТ

Тисячі листів на підтримку публікацій газети «Персонал Плюс» надходять з різних регіонів України. На шпальтах «Персоналу Плюс» регулярно з'являються десятки листів, у яких прості жителі країни дякують діячам МАУП за те, що вони «відкрили їм очі на загрозу єврейсько-

го впливу в Україні». «Газета «Персонал Плюс» — це довгоочікуване світло в кінці тунелю... Ваша газета — це прапор, під яким ми зможемо знищити юдо-нацизм у нашій країні. Надто довго вже вони нами керують», — зазначає читач Б.Карбовський з Житомира. «Ми провели роз'яснювальну

роботу серед населення, щоб не допустити повного утвердження юдо-фашизму», — пише інший читач В.Савченко. Вплив друкованого слова й пропагандистські зусилля МАУП, які бачимо, приносять свій результат.

Агентства єврейських новин,
www.aen.ru

Проблема

ЯК УНИКНУТИ КАТАСТРОФИ

За останні роки в Україні значно зросла кількість судинних захворювань. А інсульт «молодшає»

Українські медики занепокоєні: за останні п'ять років у нашій державі зафіксовано підвищення рівня смертності від інсульту на 36%. Упродовж останнього десятиліття в півтора разу зросла кількість дітей, які померли від захворювання системи кровообігу. На жаль, вітчизняні лікарі змушені констатувати: за останні роки хвороба значно помолодшала. Якщо ще 20 років тому крововилив у сорокарічних сприймався як катастрофа, то нині інсульт не шкодує й молодих людей, деяким з яких немає й двадцяти.

«У нас чомусь прийнято вважати, що найпоширеніше захворювання — інфаркт міокарда, — зазначає доктор медичних наук, керівник Київського науково-методичного центру ультразвукової діагностики «Істина» (www.istyna.kiev.ua) Уляна Лущик. — Справді, донедавна так і було. Однак нині інсульт трапляється втричі частіше за інфаркт. Критичне становище з цієї патологією не тільки в нас, в Україні, а й у всьому світі. На кожні 100 мільйонів жителів планети щорічно припадає 500 тисяч інсультів і кризів судин головного мозку. А всього у світі щорічно реєструють близько шести мільйонів таких випадків».

Центр, яким керує пані Уляна, має великий досвід лікування недуг, пов'язаних із захворюванням судин. Сама ж Уляна Богданівна є автором багатьох наукових досліджень у цій галузі медицини. Поєднуючи теорію з практикою, фахівці «Істини» спростовують стереотипне уявлення про «безнадійних хворих» і «безсилу медицину». «Ми, справді, беремося за важкі випадки, і не тільки тому, що як лікарі і науковці маємо вагомий підстави для оптимізму, — розповідає Уляна Лущик. — Коли йдеться про складне захворювання, ніхто не може знати, як ситуація розвиватиметься надалі. Взагалі всі розмови про гарантії на одужання здаються мені, м'яко кажучи, нечесними. Адже тут треба враховувати дуже багато чинників, серед яких один з найголовніших — бажання і готовність самого хворого піднятися над недугою. Недаремно ж

кажуть: нас троє — лікар, пацієнт і хвороба. І від того, на чиєму боці хворий — лікаря чи недуги, залежить дуже багато».

— Уляно Богданівно, медики називають інсульт катастрофою головного мозку. Адже йдеться про порушення найважливіших для життя людини функцій, інтенсивне пошкодження ніжних тканин. Часто людина стає зовсім безпорадною, а ті, кому вдається подолати цей гострий період, зазвичай залишаються інвалідами на все життя. Ця патологія не тільки тяжка, а й поширена, рівень захворюваності на неї в Україні невинно зростає. Що медична наука може протиставити такій невеселій тенденції?

— У нас так уже склалося, що люди в основному сподіваються на допомогу медицини. Так, лікарі допоможуть, але й від самої людини багато чого залежить, від її способу життя, ставлення до свого здоров'я. Якщо людина зловживає алкоголем, курить, непомірна у своїх потребах, зокрема в їжі, якщо малорухлива, ще й зазнає постійних стресів, — вона наближає себе до інсульту. Не останню роль відіграє й екологічний чинник — забруднення повітря, води, їжі. Однак повернімося до медицини. Маємо два напрями — лікувальний і профілактичний. Звісно, набагато краще зробити все можливе, аби не захворіти, тобто віддати перевагу профілактиці.

— А якщо хвороба вже виникла?

— Виникненню інсульту, інших судинних захворювань сучасна медицина протиставляє діагностичну й лікувальну техніку, про яку ще недавно лікарі могли тільки мріяти. За останнє десятиліття клініка помітно збагатилася досконалішим лікувальним обладнанням. Це дає змогу запроваджувати новітні медичні технології, які допомагають лікарям боротися з недугою. До реєстрації цілографії, капіляроскопії додалася сучасна ультразвукова діагностика судин головного мозку, ангіографія, комп'ютерна, магнітно-резонансна томографія. Ці нові методи дослідження дають змогу виявити не тільки причини су-

динних порушень, а й зміни, які стали причиною певного дискомфорту в людини ще до виникнення інсульту чи іншого серйозного захворювання. Цьому сприяє нова галузь неврології — ангіоневрологія, яку ми розвиваємо.

— Як я розумію, йдеться про стан, що передувало хворобі? Раніше він був майже недоступний для дослідження?

— Саме так. І це надзвичайно важливо для вироблення тактики лікування. На початковому етапі хвороби набагато легше запобігти тяжким наслідкам. Дуже шкода, що люди недооцінюють важливість своєчасного звернення до лікаря. Головний мозок, як жоден інший орган, потребує безперервної роботи системи кровообігу, він запрограмований природою на чітку регулярність живлення. І якщо цю систему підтримувати на належному рівні, неприємностей можна уникнути. А для цього треба постійно контролювати стан свого організму, особливо з віком, і підтримувати його за допомогою профілактичних курсів лікування. Особливо, коли вже був інсульт або якась інша судинна патологія. Важливим є й спадковий чинник, його треба враховувати всім, хто дбайливо ставиться до свого здоров'я. Тим паче, що інсульт — хвороба підступна, небезпечна. Навіть зміна погоди, а тим більше стресова ситуація, від якої ніхто з нас не застрахований, може викликати, особливо у людей старшого віку, розрив судини і крововилив у мозок.

— Які чинники найчастіше спричиняють судинні патології?

— Бувають захворювання, які розвиваються поступово, внаслідок порушення роботи судин — це так звані судинні енцепалопатії. Часто причиною погіршення кровообігу головного мозку стає склеротичне ураження, тобто звуження отвору судини, емболія — закупорка судини шматочком атеросклеротичної бляшки, відірваної від її поверхні — тромбоз, який виникає внаслідок перекриття отвору судини тромбом. У всіх випадках спостерігається різке погіршення кровообігу мозку.

— У вашому

Центрі накопичено великий досвід діагностики, лікування інсультів та інших патологій, пов'язаних з порушенням мозкового кровообігу. Які головні проблеми, пов'язані з цією спеціалізованою медичною допомогою?

— Ще років десять тому основними проблемами були суто медичні — застаріле обладнання, обмежені можливості впровадження сучасних методик діагностики й лікування. Ці труднощі, зокрема в нашому Центрі, подолано. Ми маємо у своєму розпорядженні найсучаснішу техніку, що дало можливість застосувати і новітні, на європейському рівні, технології. І це не тільки в нашому Центрі — зрушення відбулися в медуставах усієї України.

— Знаю, що Ви у своїй практиці активно пропагуєте ідею відродження так званої диспансеризації, яка свого часу була популярною, однак вітчизняна медицина її закинула.

— Сама ідея диспансеризації була чудовою; біда в тому, що вона знайшла свій вияв більше на папері, ніж у дійсності. Якби цю ідею вдалося втілити в життя, нинішня картина захворюваності була б значно благополучнішою. Так, завдяки масовій диспансеризації вдалося б зменшити кількість хронічних і гострих захворювань, зменшити мільйони бюджетних коштів, яких нам нині так не вистачає. Та наш порятунок не тільки в диспансеризації, реалізація якої нині проблематична. Кожен з нас без затрат коштів може підтримувати здоров'я на належному рівні, якщо поставиться до цієї справи серйозно. А що для цього потрібно? Я вже говорила про відповідний спосіб життя. Плюс комплексний медичний огляд — хоча б раз на рік. Кожен автолюбитель знає: навесні його машина повинна пройти техогляд. Ось так і ми мусимо пройти свій техогляд, аби «поламанна машина» не підвела в дорозі. Тому ж ми не поспішаємо перевірити стан свого здоров'я?

Ганна ОЛЬШАНСЬКА

Думка фахівця

Щоразу, коли бачу, як автошляхами мчать фургони з написом «Coca-Cola», мене охоплює тривога за людське здоров'я, бо фірма відома, а склад популярного напою — не дуже...

Ось уже десять років нам забиває мізки реклама: «Завжди Coca-Cola», «Для всіх і кожного», «Принеси додому казку», «Освіжи свій день», «Ковтки свіжої музики»... Ось тільки з цієї набридливої реклами

них захворювань, діабету, раку... Можливо, на нас чекає така ж доля, оскільки відбувається відчуження українців від національної їжі й прилучення до «фаст-фуду» та напоїв на кшталт кока-коли. Переможенна хода «макдональдсів» в Україні триває...

...Колись лікарі досліджували на собі вплив різноманітних шкідливих чинників, часом наражаючись на небезпеку, проте

ки. Які консерванти використовують виробники Coca-Cola та Pepsi, нам невідомо. Це секрет фірми («Урядовий кур'єр» від 4 червня 2002 року). Професор В'ячеслав Передерій, директор НДІ гігієни харчування у програмі «Планета Здоров'я» на телеканалі «Інтер» від 20.01.2002 назвав напої Coca-Cola та Sprite шкідливими для здоров'я через високий глікемічний індекс продукту (велике на-

КОКА-КОЛА:

ЗАДОВОЛЕННЯ ЧИ ШКОДА?

ніхто не міг уявити, що у XXI столітті медики перевірятимуть на собі якість харчових продуктів, рекламованих як безпечні. Провів і я дослід із кока-колою: якось улітку увечері випив літр цього напою. Опівночі відчув різкий біль внизу живота... Як наслідок, довелося проходити курс амбулаторного лікування циститу.

Українська преса та радіо в листопаді минулого року повідомляли, що індійські фермери, аби захистити рисові плантації, трують комах «Вечірні вісті» в статті «Грінпіс проти Coca-Cola» від 11.04.2001 пише: «Організація «Грінпіс» опублікувала споживацький перелік екологічно шкідливих продуктів... У переліку продуктів з генетично забрудненими елементами — широко розрекламовані напої Coca-Cola.

А ось думка з цього приводу лікарів (за матеріалами преси). Професор Національного університету харчових технологій, доктор технічних наук Анатолій Соколенко зазначає: «Головна небезпека всіх консервантів (у нас пердусім це бензонат натрію) в тому, що вони спричиняють загальне внутрішнього мікрофлори організму людини — як антибіоти-

вантаження на підшлункову залозу). Кофеїн, який містить кока-кола, можливо, й додає бадьорості, але так само, як і алкоголь, прискорює зневоднення організму. Такі напої спрагу не тамують, зате містять багато калорій за рахунок цукру. У склянці Pepsi більше чотирьох шматочків цукру! Треба пам'ятати: всі газовані напої згущують кров, що сприяє утворенню тромбів і призводить до інфарктів та інсультів (УТ-1, «Медичний тижневик», 03.11.2002). Підозріло те, що цілому народу пропонують у великій кількості невідомо що. Сумнівно, щоб американці вживали якийсь імпортований продукт, не знаючи його складу.

Ми маємо скористатися своїм правом на отримання інформації, бо за незнання можна заплатити здоров'ям. Пріоритетом держави повинні бути права людини й турбота про здоров'я громадян своєї країни, а не інтереси транснаціональних компаній.

Станіслав КРИКУНОВ, лікар

Від редакції. Ми відкриті для дискусії і охоче надамо слово тим, хто має інший погляд на це питання.

Філії МАУП

ПЕРШИЙ ЮВІЛЕЙ

(Початок на 1-й стор.)

Завітали на урочистості й почесні гості: керівники МАУП, представники влади та інших навчальних

розвитку освіти, підготовку висококваліфікованих спеціалістів, багаторічну сумлінну працю».

Зі словами вітання виступили студенти та

розпочатій справі, або є потрібною для початку нової.

Варто зазначити, що 2000 року Кіровоградський інститут ім. Святого Миколая

МАУП був першим навчальним закладом у регіоні, який надав можливість кіровоградцям отримувати освітні послуги високої якості, не виїжджаючи за межі області.

Директор Інституту і справді є чим пишатися. Зокрема активною позицією студентів, які шанують свою альма-матер. Саме вони бу-

ли ініціаторами надання цьому вищому навчальному закладу ім. Святого Миколая (бо споруду під Інститут придбали напередодні свята) і взяли активну участь у реконструкції приміщення.

«Цього року, — розповідає Микола Олександрович, — нам вдалося суттєво поліпшити матеріально-технічну базу навчального закладу. Зокрема придбано 25 одиниць оргтехніки та комп'ютерів, мікроавтобус».

Судячи з настрою гостей і студентів, свято в Кіровоградському інституті вдалося. Багато зроблено, аби навчатися можна було із задоволенням.

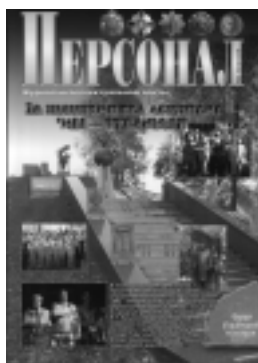
Хотілося б побажати Кіровоградському інституту ім. Святого Миколая МАУП, як і раніше, тримати високий рівень освітньої та наукової діяльності.

Щойно з друку

Побачило світ вереснєве число журналу «Персонал». Перша стаття видання — інтерв'ю з ректором МАУП Миколою Головатим — знайомить читачів з досягненнями й нововведеннями Академії на навчально-науковій ниві. Головне завдання вищої освіти Микола Федорович вбачає у формуванні справжньої національної еліти.

Не залишилася редакція осторонь й економічних і політичних реалій сьогодення. Про контроль держави над засоба-

СЛІДАМИ СЬОГОДЕННЯ

ми масової інформації, вплив останніх на свідомість людини розповідає директор Книжкової палати України Микола Сенченко. Про причини політичної кризи в Україні йдеться у статті кандидата технічних наук Віталія Колісника. Автор також дає поради щодо її усунення. На його думку, сучасні українці повинні звернутися до духовного відродження і світоглядної єдності — тільки так можна подолати загальну кризу.

Рубрика «Пізнавальні бесіди» представлена спогадами Геннадія Бердишева, в яких він аналізує процес відродження національної генетичної науки, розвідкою Тараса Полковенка про голод 1932–1933 років, а також аналітикою Фаріда Юсефа Алваша про організацію — Асоціацію братів-мусульман, — вчення якої є базою для більшості сучасних ісламських екстремістських організацій.

Чи причетна ізраїльська розвідка Моссад до вбивства Джона Кеннеді — робить спробу відповісти в своєму дослідженні Ілля Федюшин. Сучасне розуміння лідерства розглядають у своїй статті Віктор Колпаков та Олег Анісімов.

Із загальними законами соціального управління продовжує знайомити читачів Георгій Щокін. З цього числа ви дізнаєтеся і про найбільшу компанію світу, американську мережу дешевих супермаркетів Wal-Mart, а також про принципи її роботи й складники успіху. І наприкінці журналу розміщено новини Академії.

Вечір пам'яті

АКАДЕМІЯ ВШАНУВАЛА ОЛЕКСАНДРА БІЛАША

Олександр Білаш — відомий український композитор, народний артист України, Герой України, Лауреат Державної премії ім. Т.Г.Шевченка. Автор пісень, романсів, дум, балад, опер, низки оперет, симфонічних творів, музики до багатьох вистав і кінофільмів. Широка публіка добре знає творчість видатного митця, зокрема його пісні «Два кольори», «Ясени», «Білі лебеді». Композитор здобув славу та популярність не лише в Україні, а й за кордоном.

На творчий вечір, присвячений Олександр Білашу, який відбувся у Міжрегіональній Академії управління персоналом, завітали почесні гості — представники української творчої інтелігенції, рідні та близькі композитора. Побували тут, зокрема, українські поети та письменники Дмитро Павличко й Іван Драч. У виконанні відомих українських піснярів і музикантів прозвучали твори видатного митця.

Донька композитора — Леся Білаш — розповіла гостям про створення благодійного Фонду ім. Олександра Білаша. Кошти, які надходять до фонду, буде направлено на підтримку його творчої спадщини. Прикро, але й дотепер, попри вели-

чезну популярність композитора, не видає жодного компакт-диску його пісень.

«Я переконаний, що презентація Фонду ім. Олександра Білаша — унікальної людини, яка продовжувала кращі українські традиції, — зазначив ректор Міжрегіональної Академії управління персон-

алом професор Микола Головатий, — сприятиме ще пліднішій праці Академії і ще активнішому долученню наукової, культурної, освітньої громадськості до проце-

су формування не лише професіоналів, а й людей активної громадянської, національно-патріотичної позиції. Ми дуже раді цьому і запрошуємо до Академії всіх, хто

має причетність до слова, традицій та української культури».

Відзнаки

«РОБОЧИХ МІСЦЬ БАГАТО — ДАВАЙТЕ ПРАЦЮВАТИ»

Саме таку назву мав загально-міський інформаційно-масовий захід, який відбувався у столиці за сприяння Київського міського центру зайнятості. У ньому взяла участь і Міжрегіональна Академія управління персоналом, яка отримала диплом учасника.

ПОДЯКА ЗА СУМЛІННУ ПРАЦЮ

З нагоди Дня туризму за багаторічну сумлінну працю, вагомих особистий внесок у розвиток туристичної галузі, високий професіоналізм викладачів кафедри фізичного виховання МАУП, керівнику секції туризму Олені Полянничко вручено подяку київського міського голови.

закладів міста й області. Прозвучали вітання від першого віце-президента — ректора МАУП Миколи Головатого, першого заступника голови Апеляційного суду Києва, члена Піклувальної ради МАУП Михайла Вільгушинського, заступника голови Кіровоградської облдержадміністрації Вадима Черниша, заступника начальника відділу у справах сім'ї та молоді Кіровоградської міської ради Ольги Журавльової, професора, заслуженого працівника освіти України Світлани Барабаш.

Вадим Черниш, привітавши зі святом студентів і співробітників Інституту, вручив його директоріві Миколі Свіреню почесну грамоту Кабінету Міністрів України — «За вагомий особистий внесок у забезпечен-

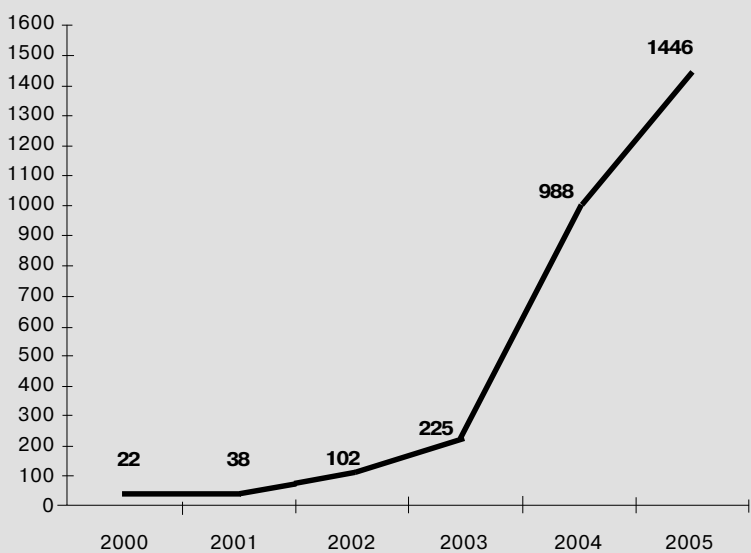
їхні батьки.

Окремо хотілося б сказати кілька слів і про вихованців Інституту. Кожен, хто вступив до підрозділу, вважає своїм обов'язком запросити на навчання друзів або знайомих. Саме це спричинило таке стрімке зростання чисельності студентства. Яскравим підтвердженням цьому є діаграма, з якої і видно цю динаміку.

Більшість студентів Інституту — студенти-заочники, тобто люди, які вже мають певний життєвий досвід і практичні знання. Багато з них активно працюють у бізнесі, займаються управлінською діяльністю, є висококваліфікованими працівниками на своїх робочих місцях. І всі вони не приховують, що освіта, здобута ними у стінах Академії, допоможе їм закріпити своє становище в уже

Чисельність студентів

ДИНАМІКА ЗРОСТАННЯ КІЛЬКОСТІ СТУДЕНТІВ КІРОВОГРАДСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ СВ. МИКОЛАЯ

✓ Особистість

Українська олімпійська історія має багато славних імен. Серед першовідкривачів і підкорювачів найвищих вершин і бронзовий призер Афін—2004 Владислав Третяк. Саме він відкрив рахунок грецьким олімпійським нагородам українців, здобувши для незалежної України першу олімпійську нагороду з фехтування

Майстер корабля

До здорового способу життя сина привчив батько. Він постійно брав хлопчика разом з собою бігати, займатися на турніку, кататися на лижах. Тато Влада був спортсменом-любителем, виступав за футбольну команду заводу «Київточприлад», де працював разом з дружиною. Коли маленькому киянину виповнилося шість років, мама привела його до басейну, де тренувався старший брат Влада Олександр.

Та через кілька тренувань молодший син запропонував. «Хочеш займатися плаванням — їди сама і плавай», — сказав він мамі. Потім школяра запросили відвідувати секцію спортивної гімнастики. Та для цього треба було далеко їздити, а відводити дитину до гімнастичної зали мама не мала змоги. Зрештою, Влад почав професійно займатися футболом.

«У мене все гарно виходило, — згадує футбольну кар'єру спортсмен. — а невдовзі мені зробили операцію (апендицит), потім були ускладнення і лікарі заборонили три місяці бігати».

Коли Влад повернувся до секції, його однолітки вже виросли в майстерності й фізичній підготовці. Він значно відставав від них. Тренер запропонував своєму підопічному позайматися з молодшою групою, сподіваючись, що той наздожене втрачене. Та юний спортсмен відмовився.

Кілька років він взагалі відпочивав від спорту. А потім до п'ятикласників завітали тренери з фехтування. Дванадцятирічний учень зацікавився й почав освоювати ази бойового мистецтва на шаблях. Через рік до секції прийшов Гарнік Джавадович. Він відібрав Влада й Володимира Лукашенка до себе в спортивний інтернат. З сьомого класу Владислав Третяк тренувався і вчився в інтернаті.

«У дитинстві фехтування асоціювалося в мене з д'Артан'яном, ніндзя, — з посмішкою розповідає спортсмен. — А потім зрозумів, що це справді цікавий вид спорту, адже це єдиноборство. Я порівнюю фехтування з шахами: ти продумуєш свої дії на дватри ходи наперед. І коли в тебе виходить, отримуєш масу задоволення».

За словами самого «мушкетера», бешкетником він ніколи не був. Та попри це його щоденник був червоним від зауважень. «Бо на уроці мене ніколи не було видно: я майстрував під партою кораблики. Учителі й досі мені це згадують», — жартує атлет.

Головне — медаль

Фехтування Владислав ніколи не залишав. Проте якось таке бажання виникло. А все через те, що рік занять в інтернаті ніяк не

посприяв кар'єрному зростанню. «Мої однолітки мали грамоти й медалі, а в мене все ніяк не ладналося, — пояснює спортсмен. — Через спорт ще й вчитися погано став. Хоча відмінником ніколи не був, проте вчився добре. Я ледве не забрав документи з інтернату. Та вихователька втримала мене: «Потерпи ще трошки і в тебе все вийде».

Так і сталося. На всеукраїнських змаганнях 14-річний Третяк здобув першу свою медаль. Бронзову чи срібну — нині й не пригадує, проте додому юнак повертався дуже задоволений, несучи грамоту поперед себе.

«Микола Вікторович говорив мені, що я талановитий. Відгук Гарніка Джавадовича не пам'ятаю. Та якби я не був перспективним, то до інтернату мене не відібрали б, адже туди беруть тільки підготованих дітей», — вважає Владислав.

На думку атлета, як і для будь-якого іншого виду спорту, для фехтування необхідна наполегливість, бажання працювати і перемагати, а також реакція і швидкість мислення. «Гарний фехтувальник повинен уміти грати у футбол, баскетбол, настільний теніс. Ці види спорту змушують думати й виробляють реакцію, — говорить Влад. — Баскетбол я не люблю, у футбол граю непогано, а в теніс — просто граю».

На Олімпійських іграх—2004 киянина фаворитом не вважали. Тому тренери не вимагали від нього медалі. Максимальне завдання — місце серед вісімки найкращих. Та сам шабліст прагнув більшого — «золота». «А навіщо туди їхати?! — дивується Влад. — Це раніше головним було — участь. Нині олімпійський принцип змінився. Тепер головне — медаль».

Афіни стали для українця першою Олімпіадою. Тож не дивно, що він дуже хвилювався. Ще за півроку до старту з командою працював психолог, який постійно наголошував, що Олімпійські ігри — звичайні змагання, які нічим не відрізняються від інших. До того ж за плечима Владислава було чимало турнірів і досвід.

«Перед виступом краще трохи хвилюватися, бо інакше з'являється в'ялість, — переконаний спортсмен. — Треба завжди трошки боятися. Жодних ритуалів чи забобів у мене немає. Єдине — необхідно добре виспатися. Перед сном усі думки про змагання я відганяю геть».

Налаштовуючись на поєдинок, Владислав подумки говорить собі, що не можна відволікатися, що потрібно працювати на кожен удар замість завдати кілька, а потім відпочи-

Владислав Третяк. Народився 21 лютого 1980 року в Києві. Заслужений майстер спорту з фехтування (шабля). Бронзовий призер Олімпійських ігор—2004 та Універсіади—2005 в особистому заліку. Бронзовий призер чемпіонату світу—2003, Європи—2004 та срібний призер Універсіади 2003 і 2005 років у командних змаганнях. Багаторазовий призер етапів Кубка світу в особистому і командному заліках. Багаторазовий чемпіон України. Володар близько 50 нагород. Тренери: Микола Горюнов (перший), Гарнік Давидян, Вадим Гутцайт.

Владислав Третяк:

«ХОЧУ ПЕРЕПЛАВИТИ «БРОНЗУ» НА «ЗОЛОТО»

вати. Коли жереб звів у чвертьфіналі Ігор з товаришем по команді, чемпіоном світу 2003 року Володимиром Лукашенком, страху Третяк не відчував. Однак страждав, адже в поєдинках рахунок був на користь Володимира. «На доріжці друзів немає. Переді мною був суперник, який перемагав мене більше, ніж я його. Тож хотілося виграти», — говорить бронзовий призер.

На шляху до півфіналу Влад таки посунув Лукашенка. Та в наступному двобої українець програв угорцю Золтану Немчику. Це дуже засмутило киянина. Проте попереду ще був бій з білорусом Дмитром Лапкесом за третє місце, й українець повинен був скористатися шансом. Перед вирішальною зустріччю Гарнік Джавадович, за для розминки пофехтувавши зі своїм підопічним,

поплескав його по плечу: «Вигравай медаль — поїдемо додому відпочивати». «Не часто чуєш такі слова. І мене це дуже збадьорило і заспокоїло», — розповідає Владислав. Перші кілька ударів українець пропустив. Потім надзгодна суперника, повів у рахунок. У ході бою Влад відчув, що білорус розгубився і боїться Третяка більше, ніж він його. Та після перемоги киянин подумав, що «бронзу» можна було б переплавити і на дорожничний метал. Проте сам призер вважає: на той момент третє місце було вершиною його мрії.

Олімпіада для шабліста — це вже спортивне минуле. Про афінський тріумф киянину нагадують журналісти, друзі, знайомі. Недавно на розминці в інтернаті до Владислава підійшов тренер з легкої атлетики (його він бачив уперше) і сказав: «Приємно з вами познайомитися. Можна я потисну вам руку?»

Своє життя спортсмен планує наперед. Наприклад, що зі школи він знав, що після 11 класу вступити на 1—2 курс інтернату, пройде службу в армії, вступить до київського Інституту фізкультури. «Майже все, що запланував, мені вдається, — каже спортсмен. — Та якщо щось не ладнається — посуд не б'ю. Навпаки, гніваюся спокійно, без істерики».

У кожного фехтувальника є коронні прийоми. За словами Влада, техніка майже в усіх фехтувальників однакова, проте під час поєдинку можна імпровізувати, придумуючи прийоми. Своїм козирем Влад вважає швидкість, а ось над психологічною підготовкою не завадило б попрацювати.

«Якби я зустрівся з українським козаком чи французьким мушкетером, то неодмінно переміг би їх. Адже в мене багато друзів-стрільців, — жартує шабліст. — Та якщо серйозно, то це різні види фехтування, які не можна порівнювати».

У дитинстві Владислав захоплювався кіноакторами з бойовиків. Та зрештою кумирами для нього стали олімпійський чемпіон Барселони—1992 Вадим Гутцайт і чотириразовий олімпійський чемпіон росіянин Станіслав Позняков.

Нині киянин готується до чемпіонату світу, який відбудеться в німецькому Лейпцигу 9—14 жовтня. На збір до Німеччини наша команда від'їхала ще в неділю. Там українці у спаринг-поєдинках схрестять свої шаблі з іспанцями та господарями змагань. А завдання на цей старт медальне: «Мушу здобути нагороду і в особистому, і в командному заліках».

Відвертий, добрий і гордий

У людях спортсмен найбільше цінує чесність і відвертість. «Краще сказати мені все прямо в очі, ніж перешіптуватися поза моєю спиною, — каже Влад. — Я сам ніколи не обманю, хіба що можу чогось не сказати. Та якщо справа серйозна, то нічого не приховую».

У власному характері шаблісту не подобається душевна доброта й відвертість, які не раз шкодили йому. Та слушно зауважує, що від цього він

уже нікуди не дінеться. За словами Владислава, у дитинстві він був дуже гордий. Якщо його карали, ніколи не просив помилування. Уже батьки не витримували, звільняли сина від покарання, та він продовжував стояти в кутку. «Я й нині такий, але в міру, — додає атлет. — Тепер знаю, коли можна продемонструвати свою гордість, а коли варто тримати її при собі».

За олімпійську премію (а держава оцінила бронзову медаль у 50 тисяч доларів) Владислав Третяк зробив у маминій квартирі ремонт і за порадою друзів купив собі авто Chevrolet. І хоча столична влада подарувала бронзовому призеру Афін однукімнатну квартиру, проте він живе разом з матір'ю. «Поки що немає навіть кандидатури на роль супутниці життя», — зізнається спортсмен.

Дуже дратує Влада неповага до старших. Як він сам стверджує, вивести його з рівноваги важко. Та якщо його вже залишило самовладання, то заспокоїти непросто. Свою помилку киянин з готовністю визнає і обов'язково просить вибачення. Та якщо він не впевнений у своїй правоті, то ніхто й ніколи не змусить його вибачитися, аж доки він не усвідомить власної провини. Вчинків, за які було б соромно, атлет не пригадує. «Хіба що в дитинстві крав у сусідів яблука чи горіхи. Визнаю, нині соромно, а тоді не було», — сміється олімпієць.

«Я товариська людина, люблю жартувати, — розповідає про себе Влад. — На дискотеки ходжу раз на місяць, аби виплеснути негативну енергію. Мені більше імponує тиша. Тому з великим задоволенням граю в більярд, бо там тихо, тільки лунає легка музика. Дуже люблю теплу осінь. Ідеш парком у самій сорочці, шелестить листя під ногами, а ти розмірковуєш над життям...»

Проміняти спорт Владислав Третяк може тільки на тренерську посаду. «Я теж хочу виховати чемпіона світу, передати наступним поколінням свій досвід і знання для подальшого розвитку українського фехтування. Я дуже люблю Україну і переїжджати нікуди не збираюся».

Часом у Влада буває ностальгійний настрій. Причини його різні — щось не ладнається на тренуваннях, не вдалося планувати на день, підвели люди чи просто дощова погода. Тоді він згадує все погане — обдумує, чому все так вийшло. «Я більше реаліст, ніж романтик, — критично зауважує спортсмен. — Хоча вважаю, що фехтувальник не може не бути романтиком. Це ж благородний вид спорту». (Посміхається.)

Для повного щастя, як зізнається сам Владислав, йому не вистачає особистого життя і суперздоров'я. Навесні й восени у шабліста починаються проблеми зі спиною. Це наслідки професійного спорту, які можна хіба що залікувати.

«Нині мрію повернутися з чемпіонату світу з нагородою, знайти свою другу половинку, — посміхається Влад і додає: — І, звісно, здобути в Пекіні-2008 «золото».

Ірина ГОЛІНЬКО

ВІДГУКНІТЬСЯ НА БІДУ!

Адміністрація Міжрегіональної Академії управління персоналом звертається з проханням до всіх чуйних людей відгукнутися на біду, яка сталася в родині студента МАУП Ротова Геннадія Володимировича. Його єдиний син Денис, 1991 року народження, тяжко хворий. Діагноз: гостра лімфобластна лейкемія. Щоб врятувати дитину, необхідна термінова операція з трансплантації кісткового мозку, вартість

якої 50 тисяч доларів США. Звертаємося до багатотисячного студентства МАУП, викладачів, батьків студентів, усіх, кому не байдужа доля Дениса, — проявіть співчуття та милосердя, допоможіть зібрати необхідні кошти для лікування.

Кошти на лікування Дениса просимо надсилати на рахунок:

Благодійна організація «Благодійний фонд

ім. Георгія Побідоносця»
р/р 26007031952001
в АКБ «Інтербанк»
в Києві
МФО 300216
Код ЄДРПОУ 26378492

або у касу Благодійної організації «Благодійний фонд ім. Георгія Побідоносця» за адресою:

Київ, вул. Фрометівська, 2.
Приміщення Міжнародної Кадрової Академії.

Вакансії

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— **Бібліотекаря.** Вимоги: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки. Тел. 494-47-53.

— **Фахівця кафедри.** Вимоги: базова вища освіта, володіння ПК, вільна українська мова. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача англійської мови.** Вимоги: кандидатський ступінь в галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача німецької мови.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача італійської мови.** Вимоги: закінчена вища освіта (іноземна філологія), бажано кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Заступника завідувача кафедри менеджменту зовнішньо-економічної діяльності.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, менеджменту, менеджменту ЗЕД, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Декана факультету заочних**

форм навчання. Вимоги: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, менеджменту, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Директора з роботи з регіональними підрозділами.** Вимоги: кандидатський ступінь, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 490-95-14, Кручек Олександр Алікович, корп. 18, кімн. 24.

— **Бухгалтера з обліку товарів у роздрібній торгівлі.** Вимоги: жінка до 35 років, вища економічна освіта, бажано знання обліку товарів у роздрібній торгівлі. Тел.: 490-95-06, 524-90-36, Черниш Руслана Юріївна, корп. 1, кімн. 19.

— **Інженера з технагляду за будівництвом.** Вимоги: чоловік, вища освіта (будівельна), досвід роботи виконробом або майстром не менше 2 років. Тел.: 527-97-23, 8-067-503-57-40, Андрій Іванович, корп. 21.

— **Інженера-кошторисника.** Вимоги: жінка, вища освіта (будівельна), бажано досвід роботи за фахом. Тел.: 527-97-23, 8-067-503-57-40, Андрій Іванович, корп. 21.

— **Фахівця навчально-методичного відділу.** Вимоги: жінка до 40 років, вища базова освіта, швидкий комп'ютерний набір. Тел. 490-95-12, 524-57-96, Падун Алла Олексіївна, корп. 18, кімн. 8.

— **Фахівця деканату заочних форм навчання.** Вимоги: жінка до 35 років, вища освіта. Тел. 494-47-32, 494-47-34, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

Додаткову інформацію з приводу працевлаштування в МАУП можна отримати у відділі кадрів за тел. 490-95-13.

ПЕРЕХРЕСТЯ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)
Акредитована за видом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВознавство
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Державний диплом:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками. Одна з кращих бібліотек.

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 – 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Коммерцбанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош"

Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокимнатні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- білярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
Акредитована за видом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР СЛУХАЧІВ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ПРОГРАМА ПЕРЕДБАЧАЄ ВИВЧЕННЯ

- ОСНОВ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ВІРИ
- УКРАЇНОЗНАВСТВА
- ОСНОВ ЕКОНОМІКИ І ПІДПРИЄМНИЦТВА
- ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ
- ОСНОВ ПРАВОВИХ ЗНАНЬ
- ОСНОВ ПСИХОЛОГІЇ

Термін навчання: 8 місяців (128 годин)

Форма навчання: ВЕЧІРНЯ

Забезпечення літературою (входить до вартості навчання)

Діє на базі підрозділів МАУП в усіх регіонах України

Випускники отримують Свідоцтво про підвищення кваліфікації державного зразка та Сертифікат МАУП

03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
www.iapm.edu.ua, e-mail: iapm@iapm.edu.ua

ПРИЙОМ ДОКУМЕНТІВ ДО 15 ЛИСТОПАДА

ІНСТРУКЦІЯ З НАВЧАННЯ ПЕРСОНАЛУ
МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

ПЕРСОНАЛ
Плюс

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 27.09.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції